

Garics Nándor

Jelenések

A könyv szereplői – kivéve talán azok, akik név szerint is szerepelnek benne, de ez sem biztos - kitalált alakok, és csupán a beteges fantázia szüleményei. Bármilyen hasonlóság a valósággal csupán a véletlenek gonosz összjátéka miatt lehet.

Leendő unokáimnak, hogy majd megérthessék milyen volt az élet itt a 2020-as évek elején.

Tartalomjegyzék

1	Prológus	6
2	A Miniszterelnök	7
3	A repülő csészealjak.....	9
4	Propaganda	13
5	Váratlan segítség	17
6	A vadászlesen.....	23
7	SATAN	28
8	A szerzetes	31
9	Vírus!.....	35
10	A hűségeskü	37
11	A Cseprő villa picéjében.....	42
12	A bandériumok	47
13	Magyar égre magyar csillagot.....	51
14	Ufótagadók vs. Gyíkemberesek	54
15	A köztársasági elnök	58
16	A hatalom gyűrűje	61
17	A magyar ufó.....	67
18	Az előkészületek	70
19	A Várban	73

20	Szemtől szemben.....	78
21	Franci	82
22	Az Eljövetel	85
23	A küzdelem	90
24	Epilógus.....	95

1 Prológus

Leállítottam az autó motorját, a benzin drága kincs. Kisseb sor állt már a kínai határállomáson, az átjutás rendszerint jobban függött a szolgálatban lévő parancsnoktól, mint a várakozók számától. Most kevesebb mint tíz jármű álldogált, öt-hat autó, egy két traktor, pár kivénhedt kisteherautó. Ez legalább húsz perc lesz, de tulajdonképpen ráérek – gondoltam –, nincs semmi különösebb dolgom. De mégsem jó várakozni, mert az idő eltékozlását mégiscsak a megszokott, kényelmes környezetünkben szeretjük, nem az 52-es út mellett ácsorogva, a Kiskunsági Nemzeti Park határában.

Még a 2020-as évek elején vettem itt egy kis faluban egy vályogházat, arra volt pénz, és az embernek legyen negyven éves korára egy saját háza – gondoltam. Ennek már nagyjából tíz éve, persze ha akkor tudtam volna, hogy a Budapest-Belgrád vasútvonal közvetlen környezete a Kínai Népköztársaság fennhatósága alá kerül egy nap, és hogy egy kecskeméti utazás határátlépéssel is jár, akkor talán körültekintőbben járok el az ingatlan vásárláskor.

Az örök ráérősen álldogáltak, cigarettára gyújtottak, láthatóan valamire vártak, senkit sem engedtek át. Lehet váltás lesz. Az autónak dőltem, megtömtem a pipát és meggyújtottam, és az út mellett elterülő őszi pusztaságot néztem. Szép az Alföld, évtizedek kellettek hozzá, hogy megszeressem, de most már szép. Még a kínai katonák ellenére is. Mit is keresnek ezek itt? Hogy is jutottunk ide? Ahhoz, hogy ezt megértsék, kicsit vissza kell mennünk az időben. Legalább tíz évet, mert nagyjából akkor jelentek meg azok. Az égen.

2 A Miniszterelnök

A Miniszterelnök a verandán ült ingujjban és szotyolát evett. A hűvös esti szellő a lopakodva közeledő ős első leheleteként váltotta fel a nappali hőséget. A faluban csend volt, csak néhány kutya ugatta az est fantomjait, a szomszédos stadionban bekapcsolt az esőztető öntözőrendszer, és valaki káromkodni kezdett.

A Miniszterelnök egyedül ült a verandán és gondolkodott. Egyedül, mert így szokta meg, és mert évtizedek óta csak ez működik igazán. Sötét gondolatok gyötörték, rosszabbak mint 2002 tavaszán.

„Lehet, hogy akkor itt az idő végleg átköltözni a svájci birtokra. Ha úgylis vége mindennek, az szép zöld. Vagy Opatijába, ott meg ott a tenger. Persze valószínűleg mehetnék Moszkvába is, Vlagyimir megígérte, ha baj van, ott mindig lesz helyem. Na ja! Igaz, a vén KGB-s ördögnek olyan bunkerrendszere van, amiben az atomháborút is túl lehet élni, de amilyen mudak¹, biztos a Kadirov melletti blokkot adná oda nekem, aki meg kecskéket nevelne ott. És mióta kéri negyedik feleségnek a legnagyobb lányom, ha a vejem tudná! Ráadásul, ha a mostani válságot ott vészelném át, akkor ki tudja mit kérne megint tőlem Vlagyimir. Paks hármát? Csak nyugatra kell menni, ha baj van, ez mindig így volt, és nem változik.”

Pittyegett a telefonja, de rá sem nézett: az ország gázszereelője folyamatosan zaklatja, mert Hetvenpusztán a konyhai

¹ mudak: „seggfej” oroszul

vízcsövek rögzítésekor tönkretették a miniszterelnök neje által gondosan kiválasztott aranyozott szegélyű olasz márványcsempéket, és most újra kell őket rakatni. Már sokadjára szeretne bocsánatot kérni, nagyon röstelli a dolgot. Ragaszkodott hozzá, hogy személyesen ő csinálja a gépészetet, de hát már nem a régi. A múltkor az új feleség az Operába is elvitte vacsora helyett. Úgy kellett a zakója zsebében becsempészett gyulai kolbászból titokban majszolgatnia.

„Itt a vész, ez nem kétséges, persze a csak a vak nem látja, hogy a világ már sosem lesz olyan, mint azelőtt. Az orosz hírszerzés szerint világháború is lehet. Az a kelekótya zenész Robi meg megüzente, hogy a maja naptár és a Jelenések könyvének eredeti görög szövegén alapuló exegézise alapján egyértelmű, hogy itt a világvége. Azt is mondta, valamelyik csütörtökre esik majd a Végítélet. Akkor már legalább nem kell péntek reggel a rádióba mennem... de fene tudja, azért jó lenne valakit megkérdezni, aki ért hozzá. Volt valahol egy Biblia a házban, de azt is csak a gyerek olvasta, azt mi lett belőle. Minek az egy srácnak. A metodistát már hiába hívnám fel, a gyűlisekben meg sose fogok megbízni azok után, amiket *azelőtt* mondtak rólam.”

Végül mégis arra jutott, hogy még nem kell mennie innen sehova sem, legalább is egyelőre még nem. Eddig még nem volt olyan kitalált, vagy valódi válság, amiből ő ne jól jött volna ki. Csak szereti a Jóisten, vagy talán a Gyűrű teszi, amit gondolkodás közben a kezében forgatott.

A nehéz gondolatoktól hirtelen felszabadulva, lelke megnyugodott, szusszanva felállt, és elindult be a házba. Van

még ebédről maradék marhapörkölt, azt megeszi kenyérrel. De azért azt a Bibliát lehet megkeresi.

3 A repülő csészealjok

A Miniszterelnök gondolatai nem véletlenül voltak ilyen sötétek, soha eddig nem tapasztalt válság ütötte fel a fejét. Ebben az időben már körülbelül egy hete volt annak, hogy a csészealjok megjelentek a Föld légkörében. Persze valószínűleg, már kicsit korábban is itt voltak, de a széles nyilvánosság mit sem tudott róluk. A hatalmas, 2-3 kilométer átmérőjű korongok ugyanis egyrészt leginkább a Föld kietlen területei, a sarkvidékek, sivatagok, embertől járatlan őserdők, valamint a kereskedelmi hajózás által került óceáni területek felett jelentek meg, másrészt méretüket meghazudtoló módon bámulatos gyorsasággal rebbentek tova, amint a gyanakvó emberiség a legkorszerűbb kémrepülőgépekkel a közelükbe merészkedett. A gigantikus, lánc nélküli zsebórákra emlékeztető járművek (már ha egyáltalán járművekről van szó, egyes szakértők szerint csak afféle megfigyelő drónok voltak), az emberiség technológiai fejlettségét, és fizikáról való elképzeléseit megszegyenítve mozdulatlan állapotukból pillanatok alatt több ezer kilométer magasba emelkedtek, majd a Föld egy másik pontján ismét alászálltak, mintha egy láthatatlan óriás doktor a sztetoszkópjával vizsgálna egy beteg testet. Többen úgy vélekedtek kereshetnek valamit, vagy épp valakit.

A nagyhatalmak vezetői eleinte igyekeztek titokba tartani a megérkezésüket, pániktól tartottak, de miután az Arab

félsziget felett is megjelent az első repülő csészealj, a Dubajban menőzni vágyó influencerek, celebek és kelet-európai aranyásó lányok, tömegével kezdtek posztolni az Instára képeket magukról, háttérben a lebegő csészealjal. A #posingwithufo napok alatt a legnépszerűbb hastaggé vált a neten, luxusterepjárók százai indultak naponta délnyugati irányba és a sivatagot ellepték a naplementében „csészealjjal az égen” fotózkodó wannabe szupermodellek.

Az ENSZ Biztonsági tanácsa, a NATO tagállamok, a G7 országok vezetői rendkívüli üléseken tanácskoztak a csészealjak megjelenéséről, azok lehetséges szándékairól, az esetlegesen fenyegető veszélyekről. Katonai vezetők az azonnali erődemonstráció, megelőző csapás mellett érveltek, a meghívott tudósok pedig szokásuk szerint csak hímeztek hámoztak, és az unalomig ismert „egyrészt – másrészt” jellegű okoskodásokkal jöttek, mint mindig: totális időpocsékolás. A világ vezetőinek rendkívüli értekezletén Joe Biden amerikai elnök elaludt, amikor azonban felébredt és bizonytalan arccal körbepislogott majd meleg kakaóját kérte, már Izland és Japán bálnavadászatáról és valami tajvani mikrochip válságról veszekedtek a többiek. Ez utóbbihoz valahogyan a homoknak is köze volt.

Az éjszakába nyúló megbeszéléseken végül a fegyverlobbi által is preferált határozott katonai fellépés vonal erősödött meg, a világ vezetői már épp alá akarták írni az atomfegyverek bevetését is jóváhagyó memorandumot, amikor is a telefonját nyomkodó francia köztársasági elnök, Emmanuel Macron felhívta a figyelmet, hogy Taylor Swift „Kiss me Alien” című slágere (melynek klipjében a föld különböző nációi egy csészealj belsejében táncolnak együtt az idegenekkel egy

gigantikus party-n), minden rekordot megdöntve két nap alatt a YouTube legnépszerűbb videója lett, és a nyár megkészt party himnuszává lépett elő. Ráadásul mikor a megbeszélések szünetében a kanadai miniszterelnök, Justin Trudeau az idegenekkel való kölcsönös tiszteletről, elfogadásról és szeretetről beszélt egy Facebook live videóban az percek alatt több millió lájkot kapott.

Politikai tanácsadók – háttérintézetek elemzéseire hivatkozva – gyorsan emlékeztették a világ vezetőit, hogy amíg az idegenekkel való barátkozási posztok sokkal több Facebook lájkot okoznak, mint az azokkal ellenséges bejegyzések, addig legjobb lenne, ha az előbbi a kommunikációs irányvonalon maradnának.

Donald Trump floridai vécéjén fogalmazott első harcias tweetjeit is, melyekben az idegenek hátsójában történő csillagsávos atomtöltetek felrobbantásáról fantáziált, rövidesen felváltották a lehetséges gazdasági együttműködés előnyeiről szóló magvas gondolatok, melyben – mint mindenben – Amerikának kell elsőnek lennie.

Végül egy többé-kevésbé egységes álláspont alakult ki, és ennek megfelelő nyilatkozat került kiadásra, melyben megnyugtatták a Föld lakosságát azzal kapcsolatban, hogy a béke és biztonság garantált: a felkészülnek az idegenekkel való békés kapcsolatfelvételre, de szükség esetén készek megtenni a biztonságot garantáló katonai lépéseket is. Hosszas viták után a bálnák és az őserdők védelme kimaradt a nyilatkozatból, ki emlékszik már Greta Thunbergre, és *amúgy is*, most a Föld jövőjéről van szó.

A kezdeti rémület után a világ gyorsan igyekezett visszatérni a régi kerékvágásba, a tőzsdék újra szárnyalni kezdtek, és még az átmenetinek bizonyult tűzszünetek után a kisebb-nagyobb helyi háborús konfliktusok is kiújultak világszerte, hiszen a repülő csészéalj egy dolog, de a szomszéd törzs mégiscsak lopja a kecskéket és az asszonyokat, és az előbbieket elvesztése tényleg fájó.

Gyorsan népszerűvé váltak azok a gondolatok is, melyek szerint az emberiség meg van mentve, „jönnek az ufók” és végre megoldják mindazokat a problémákat, amelyeket nem tudunk. Az idegen civilizáció majd fájdalommentesen megoldja nekünk a klímakatasztrófát, a vízhiányt, az éhezéseket, a társadalmi igazságtalanságokat, az elidegenedést, a rákot, a körömgombát, valamint a korai magömlést is.

Voltak ugyanakkor olyanok is, akik nem látták ennyire reménykeltőnek a helyzetet, és felkészültek az idegenek megjelenésével kialakuló válságra, sőt készültek az apokalipszisre. „Eljött a Világvége” – mondták -, mindenki készüljön fel! Persze ők sem alkottak egységes csoportot, egy részük szakított a társadalmi konvenciókkal, megszabadult anyagi javaitól és rongyokba öltözve az utcán hirdették a megtérés üzenetét, más részük azonban az „együnk, igyunk, szexeljünk” stratégiát választotta, ha már úgyis minden mindegy. Mint a zuhanó repülőn, ahol egyesek imádkoznak, mások a légiutas kísérelővel zárkóznak be a végébe. Legalább most nem kell szégyenkezniük a másfél perces csúcsteljesítményért.

„Eljött a Világvége”, de hát az elmúlt évtizedekben naponta elhangzott ez tetszőleges aktuális hírrrel kapcsolatban legyen szó vírusmutánsokról, transzvécekről, vagy az ausztrál királypapagáj megváltozott költési szokásairól. Mindenesetre azért a műveltebb urbánus népeesség neurotikus tömegei a „klímaszorongásukat” úgynevezett „ufószorongásra” cserélték, kiváló példája volt ennek itthon egy gyöngyösi pártvezér: „Öt ok, amiért nagyon jól tesszük, ha szorongunk a csészealjok miatt” című YouTube vlogbejegyzése.

4 Propaganda

A hazai közéletet dög unalmas állóvizét azért felkavarták a repülő csészealjok. Igaz az elején egyrészről nagy volt a gond, ugyanis napokba telt, amíg valamilyen egységes kormányzati kommunikáció kialakult, addig viszont a legtöbben nem tudták mit kell mondani. A rendszer már elég önjáró, nem kell küldeni listákat, hogy miről beszélünk, miről nem, ezt a szerkesztők igazán megtanulták, sőt, belül érezték. Most azonban a köztévé, a rádió, a központból irányított vidéki lapok és internetes portálok szerkesztői kétségbeesetten hívogatták a kabinetirodát, az elvárt viselkedésről. A kormányzati Gigafon propaganda megmondóemberei kétségbeesetten írogattak egymásnak Messenger-en, hátha valaki már tudja, hogy mi is a véleményük.

„Legalább azt árulnák el, hogy a csészealjok a bukott dollárbaloldalhoz tartoznak-e, vagy nem? A romlott, dekadens, önmagával meghasonlott nyugat újabb mételje? Visszajöttem

spanyolból, és annyit mondanak, hogy töltsen fel a rovatot nyári kis színészekkel! Ki a faszomat érdeklí, hogy Hajdú Péter defektet kapott és kereket cserélt az adriai nyaralása során, mikor itt vannak az ufók? Amúgy is, mit tudom én, hogy a Porsche Panamerán rendes pótkerék van, vagy mankókerék?!” – hangzott el a legnagyobb kormánypárti hírportál szerkesztőségi megbeszélésén.

A Miniszterelnöki Kabinetiroda szerda reggeli megbeszélésén, egy későn érkező kreatív ijedten vette tudomásul, hogy a miniszterelnök is bent ült a helységben. Ilyen még nem volt, a helyzet komoly. Első ijedtségét azonban hamarosan a csalódott gondolat váltotta fel: így kávéit ugyan ihatnak amennyi kell, de most a kokain nem fog előkerülni. „Nehéz lesz így kreatívnak lenni!” Vidéki fiú volt, alacsony termetű, ráadásul éveken át előnytelen sűrű bajuszt hordott, hogy érettebbnek tűnjön, nem sok sikere volt a lányoknál.

A modern tárgyalóban egy hosszú asztalt ültek körül, gyorsan leült, a megbeszélés már tarthatott egy ideje. Csendesen kinyitotta a jegyzetfüzetét, melynek első oldalán egy idézet szerepelt az István a Királyból, még Tusnádfürdőn írta oda amikor mottót kellett keresniük:

„Szánalmas kis lény az ember, önnön sorsán túl nem lát, könnyen megtéveszti néhány jól irányzott hazugság. Egymás ellen acsarkodva nem egy nemzet itt a nép.”

A „nem egy nemzet” kétszer alá volt húzva pirossal. Ez itt a lényeg, erről tartott aztán kiselőadást, „ez itt kérem a hatalom záloga”, mondta akkor. Nagyon elégedettek voltak vele, így került ide annakidején.

- Mit mérnek a közvélemény kutatók? - fordult a propagandaminiszter a mellette ülő szemüveges okostojáshoz. Mindig ezek tudják a tutit. Naponta mérnek. Az hebegni kezdett:

- Nos, elég nehéz ezt most mérni, meglehetősen váratlan helyzetet jelent az úgynevezett repülő csészealjok feltünése. Szociológiai dimenziókra vetítve a számokat a társadalom meglehetősen megosztott: érdeklődés, kíváncsiság, várakozás, a másik oldalon némi bizonytalanság és félelem. De egyik irányban sem lendül ki igazán az inga, és egyfajta fásultság is megfigyelhető a társadalom alacsonyabb szegmenseiben. Tény azonban, hogy a felmérések során nem könnyű releváns kérdéseket megfogalmazni, egy ilyen precedens nélküli helyzetben. Készítettünk néhány diát azért, kivetíthetem? - lopva oldalra pillantott a miniszterelnökre, az ritka vendég volt itt, és az asztal végében szórakozottan jegyzetelt, vagy rajzolt valamit az előtte lévő füzetbe.

A propagandaminiszter azonban türelmetlen volt:

- A lényegre vagyok kíváncsi: alkalmasak-e az ufók ellenségképnek? - lelki szemei előtt már hatalmas óriásplakátokon bohócsipkás úrlények jelentek meg, „A Föld nem cirkusz!”, de érezte, hogy ez most harmat kevés, a múltkor sem jött be, el is maradt a célprémium, és a volt nejtől is mit kapott ezért! Csak azt a vitrines kormányórt ne hívják vissza Londonból, tudja ezt most ő is kezelni! Meg tudja csinálni! Itt a főnök is... Ideges volt. „Saját tábort erősíteni, ellenzékiet hergelni!” – ezt mantrázta magában, ez az alapelv, de mi az isten legyen az ufókkal?

- Szignifikánsan nem mérhető a pánikhangulat növekedése, egyébként is nyaralási csúc szezon van, az emberek pihenni, szórakozni szeretnének, ezen túlmenően szeretném kiemelni: szakértőink szerint a társadalomban eluralkodott a közömbösség - ez esetben a „szakértőink” jelentős eufémizmus volt, tegnap este sörözés közben mondta neki a sógora, azután, hogy kicserélte a konyhai csaptelepet, hogy „Bazmeg én túléltem az Y2K vírust, szeptember 11-et, 2008-as világválságot, volt ez a hini vírus, jöttek a nigránsok, aztán COVID, ukrán háború... mi a faszomat érdekelnek az ufók, amik amúgy sem csinálnak semmit, csak itt pillangóznak?”

- Egy Ákos, vagy Tankcsapda szuperkoncert esetleg az Arénában? Sztárvendég Majka vagy Tóth Gabi? - kérdezte a késve érkezett kreatív. A miniszter bambán nézett rá, az elbizonytalanodva folytatta - Arra gondolok, a nemzeti-keresztény faktort kellene erősíteni: haverok, buli, árstoppos sör... szóval, hogy nincs itt semmi látnivaló, haladjanak tovább.

Néma csönd fogadta, az arra gondolt: lehet, hogy többet nem kell jönnie. Legalább tízen ültek a helységben az asztal körül, de senki nem tudott mondani semmit sem, csak a propagandaminiszter laptopja zümmögött egyre veszjóslóbb hangon.

- Nem lehet, hogy egy Nemzeti Konzultációval kellene erősíteni a hangulatot? Attól rettegnek az ufók! – vetette fel egy másik szakember. A propagandaminiszter sóhajtott. Kész. Itt az ő csapata leszerepelt. Most önkéntelenül mindenki a miniszterelnökre néztek, pedig a protokoll szerint ez nem volt mindannyiuknak megengedett.

Az ekkor felállt, elővette a telefonját keresett valamit, majd csendesen megszólalt:

- A Cirmos írt nekem Ibizáról egy rövid üzenetet: *„Egyelőre családvédelem, stabil nemzeti kormányzás, aztán majd alakul.* Kérem eszerint. Én annyit tennék hozzá ehhez a kiváló értekezlethez – itt a propagandaminiszterre nézett szúrósan -, hogy nyugalom, bármit mondhatunk a csészealjokról, ha két hét múlva az ellenkezőjét állítjuk, akkor sem lesz gond. Legfeljebb a libernyákok majd siránkoznak kicsit. Az meg nekünk mindig jó.

Biccentett, és szó nélkül kilépett a helységből. A propagandaminiszter arca vérvörös volt, senki sem mert megmozdulni sem.

A miniszterelnök által otthagyt papírlapon tollal rajzolva egy hevenyészett csészealj volt, ami valami pókháló mentén halad, körülötte feliratok: „hetedik pecsét”, „trombitaszó”, „az apokalipszis lovasai”.

5 Váratlan segítség

A Cirmosnak megint igaza lett, *„alakulni”* kezdett a dolog. Ahogy mindig, a segítség ellenzéki oldalról érkezett: a hatalomhoz szükség van valakire, akinek a személye biztosan nem jelenthet alternatívát a regnáló hatalomra, és ezzel együtt az esetleges alternatíva létrejöttét is megakadályozza. Ez volt Franci, a volt miniszterelnök, „a túlmozgásos”. Ő volt a legjobban szervezett és legnagyobb ellenzéki párt - melyet

feleségéről nevezett el -, elnöke, aki rendkívüli sajtótájékoztatót tartott, ahol közölte:

- A repülő csészealj helyzet nem kezelésével a kormány ismét bizonyosságot tett a kormányzásra való teljes alkalmatlanságáról. Most azonnal véget kell vetni ennek a történelmi és politikai rettenetnek, amit a miniszterelnök bünszervezete létrehozott! A legerősebb ellenzéki párt vezetőjeként kész vagyok azonnal átvenni az ország irányítását, és haladéktalanul felvenni a kapcsolatot a magasabb rendű civilizációval. Most mi jövünk!

Itt egy alkohollal átitatott zavarosabb lírai rész jött, a népről, a diktátorról, a tűzijátékról, majd a beszéd meglepő gondolattal zárult:

- És a Kárpát-medence földrajzilag kiválóan alkalmas arra, hogy az idegen civilizációnak a Föld bolygón először Magyarországon legyen nagykövetsége és saját úrkikötője!

Délután erre még csak egy gyenge reakció érkezett az egyik kormány által pénzelt egykori DJ-től, hogy ő akár egy országos gyűjtést is el tudna képzelni, hogy összejöjjen Franci úrbe történő kilövéséhez szükséges összeg, hogy ott legyen nagykövet, de az esti Híradóra már meg is volt a komplett narratíva:

„A dollárbaloldal vezetője odaadná a magyar termőföldeket az idegeneknek.”

Innentől már simán ment az ügy.

A miniszterelnök péntek reggel a Kossuth Rádió „Jó reggelt, Magyarország!” műsorában elmondta:

- Mi magyarok pontosan tudjuk, hogy a magyar föld, a termőföld a legnagyobb kincsünk. Ezeregyszáz éve itt a Kárpát-medencében a földből származik a gabona, az élet, amit a vidéki ember a verejtékes munkájával megteremt. Mindannyian láttuk, hogy hova vezetett az a baloldali kormányzás, amely ezt nem vette figyelembe, és amely jelenleg is a magyar anyaföld idegen kézre való átjárszását tervezgeti. Nem hagyjuk, nem adjuk! Szemben a nyugatimádó felelőtlen baloldali politizálással, amely a magyarság jövőjét veszélyezteti, Magyarország kormánya elkötelezett abban, hogy ezekben a rendkívüli időkben megvédje nemzeti értékeinket és a családokat.

A TV2 Tények című műsorában a riporter az utca emberét kérdezte:

Vágókép: vidéki város, főtér, posta, háttérben egy férfi nejlonszatyorral a kézben igyekszik valahova, fiatal anyuka babakocsit tol, mellette kislány lépdel a napsütésben.

Riportalany: középkorú férfi, kerékpárt tol, a kormányra akasztva fonott bevásárlókosár.

- Én egyáltalán nem támogatom, hogy a csáposfejű ufóknak adjuk a magyar anyaföldet. Egyrészt ugye, azé a föld, aki megműveli, namost repülő csészealjjal eleve nem lehet szántani, másrészt a termést az aszály is sújtja ugye, és nem tudhatjuk, azt nem az ufók csinálták-e!

Vágókép: Budapest, Erzsébet tér, fiatalok ülnek, fekszenek a földön, többen cigiznek, iszogatnak.

Riportalany: Kékes-zöldesre festett hajú, orrpiercinges lány, másik, hasonló jellegű barátnővel.

„Idegenek Magyarországon? Húú... persze, én abszolút támogatom a dolgot, a „Házasodna a gazdába” is simán el tudnék képzelni egy ufót! Eskü még jelentkeznek is feleségnek!”

A frontvonalak gyorsan felálltak: a TV2 ezt követően másorra tűzte a *Függetlenség Napja* című filmet. A nézőknek már fel sem tűnt, hogy az amerikai elnököt játszó Bill Pullman színész fejére néhol kezdetleges technikával a miniszterelnök fejét montírozták.

A Facebookon villámgyorsan terjedni kezdett egy mém, a felső részén tüntető „liberálisok”, alul egy traktoros bácsi, felette szöveg: „Azt nem tudom mi az az úrkikötő, de ha az idegeneknek adjuk a földet, nem lesz kenyér!”

Egy, a Magyar Érdemrend lovagkeresztjével kitüntetett publicista az orgoványi erdőben ásná el inkább a jöttment idegeneket, minthogy földet kapjanak (és nagyon élvezte, hogy végre lehet úgy szidni az „idegeneket”, hogy barátai nem emlékeztetik az a kormány Izraelbarát politikájára). „Nem engedünk a kígyók és férgek akarátának. Nem hagyjuk, nem adjuk!”, fejezte be írását, a miniszterelnököt idézve. A mondat hamarosan minden vidéki napilapban egész oldalas hirdetésként jelent meg.

Egy hajbeültetés reklámból ismert kereszténydemokrata országgyűlési képviselő drámai hangvételű nyilatkozatában hívta a fel a figyelmet arra, hogy a baloldal az idegenek migrációjával alapvetően nem keresztény értékrendet képviselő migránsokat telepítene be az országba, ami beláthatatlan következményekkel járna a magyarság jövőjére nézve.

A nemzeti radikális párt elnökhelyettes asszonya egy sajtótájékoztató keretében a gyerekeinket fenyegető veszélyről beszélt, majd ledarálta az *E.T., a földönkívüli* című könyv egyik 1983-as eredeti kiadású példányát. s

Egy Karinthy-gyűrés rendszerhű „humorista” YouTube videója rekord számú nézettséget (92 lejátszás) produkált egy hét alatt, melyben a Budai Várban arról beszélt, hogy Franci eleve idióta (ezt a volt miniszterelnökről bejátszott videók alá bevágott vicces hangeffektusokkal illusztrálta), és amúgy a történelemben mindenki a magyar földet akarta, de mi sosem adtuk azt. Szerencsétlen módon a mondanivalóját egy Nagy-Magyarország térkép előtt adta elő, ami az ország jelenlegi határait tekintve némileg ellentmondott az elhangzottaknak.

De a másik oldal sem volt rest, Budapest főpolgármestere a Fővárosi Közgyűlés előtt arról beszélt, hogy ő azonnal felajánlaná a Fudan Egyetem leendő területét egy úrkikötő megvalósítására, amennyiben megbizonyosodunk arról, hogy ez nem jelent megnövekedett környezeti terhelést a fővárosnak, de minimum ott lehetne az idegenek nagykövetségi épülete. Ezen felül kezdeményezné az *Ujgur mártírok útját* átnevezni *Roswelli mártír ufók útjára*, mert az előbbi téma már nem is olyan lényeges.

A szocialisták pártigazgatója nyilatkozott, hogy nem lát semmi kivetnivalót az idegenekkel való együttműködésben, ő akár politikai összefogásra is nyitott velük, ám ragaszkodik ahhoz, hogy a listás képviselők számáról, és az egyéni választókerületekben való jelölt indításokról és visszalépésekről azok előzetesen vele egyeztessenek, mert ezt ő kezeli.

Egy politikus családból származó kispárt Európa Parlamenti képviselője – aki titokban már saját miniszterelnökjelölt brand-jét építgette - nyilatkozott, hogy európaiságunkból fakadóan nem zárkozhatunk be, nyitottan kell hozzáállnunk az idegenekhez, egy magyar úrkikötő igenis az ország érdekét szolgálná, egyébként pedig gyereket vár és az csodálatos. Ezen felül pedig ő már gyermekkorában a Parlament folyosóin bújócskázott, amiből mi megérthettük, hogy az ország elitcseréjéből sosem lesz minőségi csere.

Egy volt miniszterelnök jelölt ellenzéki polgármester sajtótájékoztatóján elmondta, hogy ő „ugyan magyar földet nem adna az idegeneknek, de el tudna képzelni egy, az ország számára gazdasági előnyöket nyújtó együttműködést, akár közbeszerzéseken is indulhatnak, és ha ők adják a legjobb ajánlatot, akkor velük kell leszerződni”. Újságírói kérdésre azt is elárulta, hogy nem tudja az idegenek között mekkora számot képviselnek a homoszexuálisok, de ha vannak is, elfogadja, ő ugyan hagyományos keresztény értékek szerint él, de ez nem jelenti azt, hogy az idegenektől is elvárná ezt.

Egy lelkes fiatalos színművész, aki az általa indított világmegváltó mozgalmat szerényen a saját nevééről nevezte el új zenei anyaggal jelentkezett YouTube csatornáján. A „*Hello Idegen (nem vagy idegen)!*” a következő rap betéttel kezdődött:

„Az égen jártál, most itt vagy a Földön,

Ne hagyj, hogy a kormány most innen elűzzön!

Csillogó csészealj ragyogj hát,

Világítsd meg a magyar éjszakát!

Csodaszép magyar föld, ezeréves bölcső,

Lehet a hazád is, magyarok ébresztő!”

A miniszterelnöknek azonban a pusztító erejű strófáknál, melyek rendszerét voltak hivatottak megdönteni, hamarosan komolyabb gondjai akadtak.

6 A vadászlesen

A legmelegebb nyári nap is hűvös hajnallal kezdődik. A miniszterelnök-helyettes a vadles tetején kucorgott, hüvelykujja a Mauser M98 Magnumjának csodálatos diófa tusát simogatta gépiesen. A vadászat legszebb része ez: fegyver a kézben, a hajnali erdő incselkedő hangjai, miközben a korhadó avar illata pajzán módon egyesül a lehetünkéből áradó szatmári szilva szagával. Megint szentimentális hangulatba keveredett, ez mostanában sajnos egyre gyakrabban fordult vele elő, az orvosa szerint az apadó tesztoszteronszint állhat a háttérében, de hát ez már korral jár – eh, jobban megszorította a fegyverét, most kicsit jobban férfinak érezte magát. A pálinka azonban dolgozott, ahogy a távoli hegyeket figyelte „ez a csodálatosan szép Magyarország!” eszébe jutott, hogy ezért ő is mennyit dolgozott. Hogy ez a szép táj, ez az erdő, ez a béke az ő munkája is. Mennyi átvirrasztott éjszaka, parlamenti ülések, előre megírt törvényjavaslatok, amelyekre rá kellett írnia a nevét... de megérte. Mert az ország épül és szépül, előre megy, nem hátra. „Istennek legyen hála!” Könnyes lett a szeme. Őszintén meghatódott saját nagyságától.

Mozgást hallott, de az ösvény felől, ez biztosan nem lehet vad, de azért odafordult. Ki az atyaúr isten zavarhatja ilyenkor, pontosan tudják, hogy ilyenkor...! A lombok takarásában is látszott, hogy az ösvényen három férfi közeledett, legelől János, az itteni vadászmeister, fegyverrel a kézben, mögötte egy vékony, szemüveges alak majd hátul, kissé lemaradva egy nagydarab fiatal férfi, aki menet közben folyamatosan fürkészőn figyelte körbe az erdőt.

Odaértek a vadász les aljához, János köhintett egyet, majd fojtott hangon így megszólalt:

„Fent van az úr, talán akkor tesszen felmenni ön is, mi addig itt lent vigyázunk.” A szemüveges férfi rápillantott a testőrére az bólintott, ő pedig ügyetlen mozdulatokkal elkezdett felkapaszkodni a létrán.

„A külügyminiszter” - ismerte fel a felbukkanó arcot, „micsoda nyeszlett kis alak, János próbált ráadni valami vadászruhafélét, de hát az nincs itt gyerekméretben. Az ördögöt keres ez itt...”

- Helóka - kezdte az, és a kezét nyújtotta, - bizony jó kis hüsi idő van itt az erdőn ilyenkor, be szép is ez! – valami oknál fogva igyekezett népies lenni.

„Hülye.” gondolta a miniszterelnök-helyettes, és a kezét nyújtotta ő is:

- Mi járatban?

- Tulajdonképpen csak erre jártam, és hallottam, hogy itt vagy és gondoltam érdemes lenne beszélünk egy pár szót. Tudod, mire gondolok, amiről már a múltkor is!

Az már tudta miről lesz szó, és kezdte magát kellemetlenül érezni, mintha mindenhol viszketni kezdett volna. Elszúrnák a békés napját! Eszébe jutott, hogy talán lelökhethé ezt az alakot a vadászlesről. Baleset, volt már ilyen. De az folytatta:

- Szóval tudod, hogy a vezér egyre furcsább mostanában, a megbeszéléseken csak testben van jelen, állandóan máshol jár az esze, az orosz közmondásokat felváltották a Jelenések könyvéből való idézetek, egyszóval nem a régi már. Valami baj lett vele. Mindig is féltünk ettől! – és nagyot sóhajtott, szomorú arcot vágva, közben lopva a miniszterelnök-helyettesre pillantott, de az kifejezéstelen arccal csak hallgatott - Szakértők bizalmasan azt mondják, talán már megfáradt, és jobb lenne, ha inkább pihenne kicsit. Tudod, hogy a lojalitásom megkérdőjelezhetetlen, de félttem is őt! Mindannyian féltjük őt! Talán tényleg jobb lenne, ha visszavonulna, valami szimbolikus pozícióba, és az irányítást mi vennénk át. Beszéltem erről a többiekkel, és egyetértenek.

- A többiekkel? – kérdezte az meglepve. Ez új volt. Persze, végül is, beszélt velük.

- A propagandaminiszter, a gazdasági miniszter, igazságügy... mind egyetért velünk.

Ez érdekes, gondolta a Semjén, és gyorsan megkérdezte:

- A belügyminiszterrel mi van? Az a lefontosabb!

- Dolgozunk rajta, külön stratégiát igényel, de már folyamatban van – mondta a szemüveges, és meglepte, hogy miniszterelnök-helyettes mégsem teljesen hülye, ha konspirációról van szó. Hiába, régi motoros már.

- Na és a „vásárhelyi”? – nézett rá. Eszébe jutott, hogy annak a kurafinak micsoda muzeális vadászfegyver gyűjteménye van. Ráadásul, amint vesz egy új puskát mindig lesz hozzá egy újabb 100 hektáros erdeje is. Állítólag minden erdőhöz dedikált puskái vannak. És még engem zaklattak, hogy helikopterről vadászok hőkövető rakétával!

- Ő speciális eset tudod. Ő régóta hírbem van ilyesmiben, rajta van a vezér szeme is, de nagyon ravasz és türelmes. Gondoskodunk róla. A külhoniaknak is elhintettük a dolgot, ha a vezér kap valami szimbolikus pozíciót, nem bánják.

- Na és mi lesz az öregekkel? Házelnök, volt köztársasági elnök... Ők biztosan nem mennének ebbe bele.

- Ők talán nem, de – egy pillanatot habozott, majd folytatta - nincs változás áldozatok nélkül.

Erre rövid ideig csend támadt, majd ismét a külügyminiszter szólalt meg:

- Szeretnénk azonban tudni, hogy te mit gondolsz!

Ismét csönd.

- Nos – kezdte az, és a fejét lehajtva a csizmáját mustrálta – ha tényleg elkerülhetetlen, és a többiek is egyetértenek. Valami szimbolikus pozíció... igen – valami azonban nem hagyta nyugodni - De akkor a miniszterelnök-helyettes venné át a miniszterelnök helyét?

- Lehet ez is persze, nincs semmi kőbe vésve, tudod, csak beszélgetünk, de többek szerint fiatalításra lenne szükség. Ne érts félre, csak a kirakatban. Te elévülhetetlen érdemeket

szereztél, és személyed mindenképpen reprezentálja a folyamatos és stabil kormányzást. Mindig szükségünk lesz rád, és számítunk is rád. Sőt, megmondom őszintén, nélküled nem szeretnénk lépni. Ehhez én ragaszkodom. Ezért is jöttem el.

A miniszterelnök-helyettest kellemes érzések töltötték el, és hirtelen elmúlt a viszketése is. Ha ugyan ez kígyónyelven hazudik is neki, mégis abban igaza lehet, hogy rá mindenképpen szükségük lesz, valamilyen pozíciója meg kell maradjon. És hát a vezért sem árulják el, valamilyen szép pozíciót kap. Jobb lesz ez neki is. Nem lesz ezzel baj!

Váratlanul Kis-Grófó hangja csendült fel az erdőn, a miniszterelnök-helyettes összerezzen, a külügyminiszter a zsebeit tapogatta, majd a nadrágjában megtalálta a telefonját, elővette, egy pillanatig nézte, majd kinyomta. Valaki hívta.

- Indulnom kell, örülök, hogy beszéltünk, elmondhatom akkor a többieknek, hogy támogatsz minket? – és a kezét nyújtva kérdőn nézett rá.

- Igen, elmondhatod – és kezet ráztak.

A szemüveges bólogatott, és elindult lefelé, majd mikor leért a telefonját nyomkodva nekiindult a testőrével vissza az erdei ösvényen a vadászház irányába, ahol a Mercit hagyták. „Le kell majd mosatni” jutott eszébe.

János, a vadászmeister felnézett a miniszterelnök-helyettesre, aki még mindig a vadászlesz szélén állt gondolkodva, ő pedig elővett a mellényzsebéből egy laposüveget, és felmutatta kérdőn.

- Hozza csak fel János – mondta neki, és nem is volt már rossz kedve.

Az erdei ösvényen a külügyminiszter azonnal visszahívta az előző hívót:

- Helló elnökasszony! – és mosolyra húzódott a szája – minden rendben ment, nem lesz gond!

7 SATAN

A repülő csészealjak már hetek óta itt voltak, műholdak százai, felderítő drónok és katonák ezrei figyelték őket, adatokat gyűjtöttek, de csak tisztes távolságból. A nagyhatalmak a megfigyelésen túl semmi többet nem tudtak tenni, hiába próbálták felvenni a kapcsolatot az idegenekkel, minden létező rádiófrekvencián, a fény különböző tartományában, ember által hallható és azon túli hangfrekvenciákkal bombázták a korongokat, se semmilyen válasz nem érkezett. Egy francia tudós felvetette, hogy hatalmas méretű képeket kellene az égre vetíteni, kezdenek mindjárt a saját fiatalkori arcképét javasolta, de az ilyen jellegű kísérletek sem vezettek sehova.

A kezdeti izgalmak után, a megfigyelés meglehetősen unalmas rutinfeladattá vált, mivel a csészealjak alapvetően nem csináltak semmit. Pontosabban: nem csináltak semmi olyat, ami a számunkra érthető, vagy emberi logika szerint felfogható lett volna. Hatalmas árnyékot vetve lebegtek egy-két kilométer magasban egy adott terület felett, lassan, ráérősen mozogtak, mintha valaki óriás sárkányokat eregetne a déli napsütésben, vagy mint egy jóllakott macska, aki egyhelyben, közömbös arccal szemléli a verandáról az udvart, és tovább lépked, ha elunta magát. Aztán mint egy pillangó felrebbentek, és párszáz

vagy párezer kilométerrel odébb ismét leereszkedtek, és mélázva folytatták tovább lebegésüket.

A megfigyelések során ugyanakkor tömérdek adat keletkezett, koordináták, magasságok, mozgási irányok, sebesség... Mindezeket számítógépek ezrei rögzítették, majd titkosítva továbbították a NORAD egy hivatalosan rég bezárt bázisára, amely az Egyesült Államokban, a Sziklás hegység 300 millió éves kőtömbjei alatt vagy száz méter mélyen helyezkedett el. Itt található az a szuperszámítógép (valójában szuperszámítógépek összekapcsolt rendszere), amely energiaellátásához külön atomerőművet kellett építeni, és még egyet, ha az előző esetlegesen meghibásodna. Még még egyet, mert a Bush adminisztráció idején az atomenergia lobbija épp nyeregben volt.

A szuperszámítógépet 5AT4N kódnéven azonosították, ahol az 5 az ötödik generációt jelentette, az AT az *Advanced Technology* kifejezés rövidítése volt, ennek szerepelnie kellett a nevében, ugyanis így az akkori elnök könnyebben aláírta az adófizetők milliárdjait felemésztő költségvetést, a 4 az eszköz *negyedik szintű*, azaz szupertitkos besorolását jelentette. Az N pedig egy, a Fehér házba delegált magas rangú katona, által került be a dokumentáció utolsó verziójába egy átdolgozott este. Az N valójában akkori barátnőjére utalt: a göndör hajú, telt, huszonéves *Nancy* abban az időben egy rossz motelben csupa olyan dolgot is megtett az ezredesnek, amit a feleségétől hiába várt volna és hát kérni sem mert.

Egy, a bázison dolgozó vicces kedvű technikus hamar észrevette, hogy az 5AT4N szuperszámítógép neve, kicsit hunyorítva pont kiadja a SATAN, azaz *Sátán* nevet, ami igen

gyorsan el is terjedt a bázison dolgozók között, ám hivatalosan senki nem mertte így hívni a gépet. Ennek fő oka volt, hogy a bázis parancsnoka, egy civilben magas tudományos fokozattal bíró elméleti fizikus, egyébként fundamentalista keresztény volt, aki teológiai diplomával is rendelkezett. A szakmailag megkérdőjelezhetetlen tekintéllyel bíró férfi kifejezetten morcos, megkeseredett ember volt, ennek fő oka, hogy – véleménye szerint az Ördög ravasz mesterkedései miatt - sem Nobel díjat, de még egy Templeton díjat sem kapott, élete főművéért, amely a „*A Heisenberg féle határozatlansági elv, mint Isten létének kétségbevonhatatlan bizonyítéka (avagy sakk-matt ateisták)*” címet viselte. Ha tudomására jut, hogy a szuperszámítógépet SATAN-nak nevezik rettenetes következményekkel járt volna.

SAT4N egyébként nevéhez méltóan félelmetes dolgokra volt képes, vele számoltatták ki, hogy hány négyzetkilométer eper termelő terület lenne ahhoz szükséges, hogy a földön minden epres ízesítésű joghurtba, teába, üdítőbe tényleg eper kerüljön (lehetetlen), valamint a szuperszámítógéppel hoztak létre egy Zuckerberg nevű androidot, melynek segítségével meglehetősen magabiztosan irányíthatták az emberiséget (pontosabban csak *irányíthatták volna*, mert nem igazán tudták merre kellene irányítani, ezért csak hagyták az androidot kedvére játszadozni).

A repülő csészéaljak megjelenését követően SAT4N fő feladata, hogy a megfigyelésekből származó adatokat feldolgozza, és azok alapján különböző minta illesztésekkel és tanuló algoritmusokkal megfejtse az idegenek titkát. Pár hét után jelentkeztek a műveletek első eredményei: a gép 67%-os biztonsággal előre tudta jelezni, hogy egy adott repülő

csészealj merre fog haladni, milyen utat fog bejárni. A bázison dolgozó kutatók legnagyobb izgalma 5AT4N a csészealj mozgását elemezve egy nagyon különleges eredményre jutott: a hatalmas korongok mintha egy, az egész Földet betérítő hatalmas pókhálón haladnának körbe, lassan közelítve a képzeletbeli pókháló középpontjához. A feltételezett középpont az amerikaiak nagy csalódására nem New York-ban, vagy Las Vegas-ban volt, hanem egy a Kelet-Közép-Európában elhelyezkedő, a Kárpátok, az Alpok és a Dinári hegység vonulata által közrefogott nagy kiterjedésű medencében.

8 A szerzetes

A miniszterelnököt hetek óta nem hagyták nyugodni a csészealj megjelenése és a végidőkkel kapcsolatos bibliai próféciák közötti lehetséges kapcsolat, egészen a rabjává vált a gondolatnak és elhatározta utána jár az igazságnak.

Most egy puritán, félhomályos helységben ült, melynek bútorzata mindössze két egyszerű faszékből, és egy kisméretű asztalból állt. Az ajtóval szemben, a falon egy hatalmas feszület lógott, melyen Krisztus szenvedő arccal tekintett a plafon irányába. Fény egyedül egy kisméretű ablakon keresztül hatolt be a szobába, sötétedés után csak az asztalon lévő gyertya nyújthatott némi világosságot, elektromos világítás nem volt a helységben. „Itt a rezi emelés nem okoz majd gondot” futott át az agyán egy kósza gondolat.

Az asztal túloldalán, a másik széken egy öreg szerzetes ült, a Szent Benedek-rendnek megfelelő fekete csuhában. Az öreg legalább százévesnek nézett ki. Betegesen vékony arcát mély ráncok barázdálták, szemei szinte folyamatosan csukva voltak:

vak volt, de beszéd közben gyakran zavarba ejtően pontosan a miniszterelnökre felé fordul, mintha látta volna. Egyik fülében egy fülhallgató volt dugva, amelynek kábele egy kis fekete eszközbe futott be, amely a szerzetes reszketeg kezében volt. „Hallókészülék lehet” gondolta a miniszterelnök. Az öreg rekedt, de határozott hangon beszélt:

- Tehát idejöttél, hogy válaszokat találj, mert a te gondolataid megháborítanak téged.

- Igen, nos, amióta a repülő csészealjak – ejj, ez nem is tudja mi lehet az, egyáltalán tudja, hogy megjelentek ilyen dolgok az égen? - szóval bizonyára önhöz is eljutott a híre, hogy három hete az égen hatalmas fémkorongok jelentek meg a Föld különböző területei felett, hatalmas dolgok, amelyeket biztosan nem ember alkotott. Soha nem látott gépek ezek.

- Bernát testvér mesélt róluk – bólogatott az –, de azért ne légy elhamarkodott, nincs semmi új a nap alatt, az emberiség évezredek óta jeleket lát az égen. Eddig untatsz, de azért folytasd, még van fél óra vecsernyíg.

- Jelek az égen, igen! Amióta itt vannak állandóan ezeken gondolkodom, pontosabban nem magukon a jelenéseken, akarom mondani jelenségeken, hanem a jelentésükön. Hogy mit jelent az, hogy itt vannak.

A szerzetes arcán most először jelent meg egy kis érdeklődés, kicsit előre hajolt, és megkérdezte:

- Szerinted mit jelentenek?

- Nem tudom – habozott kicsit, de tudta folytatnia kell, végül is ezért utazott ennyit – a Jelenések könyvére gondolok. Az

apokalipszisre. Hogy ezek a világ végét jelentik. A közelgő ítéletet. De nem igazán vagyok jártas ezekben a dolgokban, őszintén szólva nem is hittem eddig ilyesmiben, egyébként sem vagyok teológus, jogász vagyok – erre szeretett hivatkozni, nem mintha valaha is dolgozott volna a szakmájában.

- És mit szeretnél tőlem, fiam?

A miniszterelnök elgondolkodott, majd feltette a kérdést, ami hetek óta foglalkoztatta:

- Lehetségesnek tartja, hogy ezek a repülő csészealjok, ezek a jelek az égen a közelgő apokalipszist jelentik? Krisztus második eljövétéről van szó?

- Az érdekel micsoda jele lesz az Úr eljövetelének és a világ végének? „Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. A Nap elsötétedik, és a Hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.”²

Itt elhallgatott. Láthatóan kicsit ki is fulladt a sok beszéd-től, de az arca ragyogott. A miniszterelnök várta, hogy folytatja, de nem mondott semmi többet. Ezért kis idő után óvatosan megkérdezte:

² Máté Evangéliuma, 24:27, 30-31.

- Szóval lehetséges, hogy ezek az ember Fiának jelei az égen, vagy angyalok, akik a választottakat gyűjtik össze?

A szerzetes ahelyett, hogy válaszolt volna, csak ennyit kérdezett:

- Miért szeretnéd ennyire, hogy vége legyen a világnak?

Erre nem tudott mit mondani. Hosszas csend következett. Végül a szerzetes szólalt meg ismét:

- „Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek az ő ösvényeit.”³ Egyes sivatagi atyák szerint ahogyan Krisztus első eljövetele előtt eljött Keresztelő János, hogy felkészítse kortársait az Ő eljövetelére, a második eljövétel előtt is megjelenik ugyanezért. A küldetése, hogy az Úr másodszeri eljövetelének hirdetője legyen, és előkészítse az Ő érkezését. Tudom mire gondolsz most szívedben, de vigyázz, nagy tisztesség, de végül Keresztelő Jánosnak fejét vették.

A miniszterelnök fejében visszhangzott a mondat „készíteni az Úrnak útját... előkészíteni az Ő érkezését”, most végre úgy érezte érti, mi történik vele. És tudja mit kell tennie! Ő a „kiáltó szó”, ő készíti el az utat az Ő érkezéséhez. Igen! A hazai kispályás politikai focit már rég unta, a nemzetközi nagypályát már jobban élvezte, de most előre lép a kozmikus szuperligába. A történelemben. Az üdvtörténetben.

Miután elhagyta a helységet a szerzetes hátradőlt, másik fülébe is bedugta a fülhallgatót, és bekapcsolta a kezében tartott ósdi mp3 lejátszót. Örmény metál zenét hallgatott.

³ Máté Evangéliuma, 3:3

9 Vírus!

Az RTL Klubon induló zenés tehetségkutatóként eladott reality új évada – az új színpad felett stílszerűen egy repülő csészealj díszlet világított – miatt a TV2 a nézettségi verseny biztos elvesztésének tudatában, talán még mindig a „földönkívüli olcsó bolsevista trükk” narratíván evezve szombat este főműsoridőben a Spielberg féle Világok harca filmet adta. A klasszikus történet szerint a világunkat elpusztítani kívánó legyőzhetetlen idegeneket végül egy, az emberre teljesen ártalmatlan, rájuk nézve viszont halálos baktériumfertőzés állítja meg (deus ex machina, a legrosszabb fajtából), ezért adta magát, hogy a Mokka magazinban könnyed cseverészésre hívjanak meg egy országosan ismert infektológust. Az interjú során a doktor úr felhívta a figyelmet, hogy amennyire veszélyes lehet az idegenek számára, egy földi mikroorganizmus, ugyanilyen módon halálos veszélyt jelenthet számunkra egy általuk idegen planétákról idehurcolt vírus.

Az interjú lavinát indított el. Ellenzéki pártszékházak dohányfüstös sarkaiban, néhol szocreál, máshol nyugatos tárgyalóiban kávéscsészékbe beleszáradt kávémaradványok felett izgatott beszélgetések folytak. Most végre megtalálták a kormány Achilles sarkát, most megvan az a vas, amit ütni kell, a hisztéria, amit addig lehet korbácsolni, amíg meg nem bukik a kormány. Valami, amire fel lehet tenni az összes tétet. Végül is ez a taktika már sokszor kiválóan működött.

Hétfőn a szocialisták országgyűlési képviselője napirend előtti felszólalásában feltette a kérdést, hogy „milyen intézkedéseket hozott a kormány repülő csészealjak okozta vírusfertőzések elkerülése érdekében?”. Egy, valaha igen jelentős, ebben az

időben már jellegtelenné vált valamikori nemzeti radikális párt képviselője „18°C hőmérsékleten jobban terjednek a vírusok az iskolákban” címmel ismertette gondolatait. Franci pártjának képviselőjében pedig, egy volt műsorvezetőből lett politikusnő felhívta a figyelmet, hogy a magyar futballba pumpált milliárdok nem mentik meg az országot egy galaktikus vírusfertőzéstől. Az európai párti nyugatos kispárt vezetője pedig jelezte, hogy ő például csütörtök óta köhög, és lehet, hogy ez már az új vírusfertőzés, de hiába várná a mentősöket a PCR teszttel, mert az egészségügy összeomlott.

A helyzetet súlyosbította, hogy a kattintásérzékeny online médiumok megérezték, hogy újabb bőrt lehet lehúzni az unalomba fulladt repülő csészealj témáról. Kezdetben ugyanis minden címlap tele volt „ufós” hírekkel, és folyamatos „élő” hírfolyamok mentek a témában, képekkel, rémhírekkel, „szakértői” véleményekkel, valamint brit tudósok megállapításaival, aztán a felületeket hetek alatt szépen visszahódították a magyar celebvilág torzsalkodásai, és a gusztustalan kormánypropaganda, vagy ellenkező oldalon a jajveszékelés. Most azonban az „ufóvírus” hisztériakeltés újabb kattintásokat és hirdetés bevételeket generált. Mindenki jól járt.

„Földönkívüli eredetű vírus támadhatta meg a műszaki egyetemista lányt” írta meg a legnépszerűbb liberális online médium.

„Egyes vélekedések szerint akár földönkívüli eredetű is lehet az a fertőzés, amely egy 22 éves egyetemista lányt támadott meg. Az Ohio State University-n (Columbus, USA) tanuló Betsy elmondta, hogy egy házibuliban volt, másnap reggel erős

hányingerrel ébredt és számos ponton kellemetlen égető, viszkető érzése támadt...”

Nem volt azonban rest az ellenoldal sem:

„Az orosz vakcina megvéd a földönkívüli vírusoktól

Amíg a hanyatló nyugaton transzvéccékkel terrorizálják a heteroszexuális lakosságot, és a fűtés nélkül maradt otthonaikban irigykedve figyelik a háborús infláció idején is 3,5%-os gazdasági növekedést mutató Magyarországot, addig mi itthon teljes biztonságban nézhetünk az ufóvírussal szemben, ugyanis az orosz gyártó garantálja, hogy a Szputnyik oltás teljesskörű védelmet nyújt intergalaktikus fertőzésekkel szemben is. A 73 éves makk egészséges Farkas Bertalan, a Szovjetunió és a Magyar Népköztársaság Hőse 1980-as űrmissziója előtt is ezt kapta.”

10 A hűségeskü

Tartott a Kormányinfó. A Miniszterelnökséget vezető miniszter, és a divatosan felöltözött kormányzóvivő asszony keményen állta egy kormánypárti újságíró kérdését, aki - mivel időhúzás volt a feladata -, percenként ötszavas sebességgel igyekezett egy kérdést megfogalmazni, aminek a lényege valami olyasmi volt, hogy „joggal hálásak-e a magyar emberek a kormánynak azért, hogy egyre jobban élnek?”

Korábban a miniszter elmondta, hogy a repülő csészealjok megjelenése miatt nem tudják emelni a pedagógusok bérét, valamint, hogy Magyarország Alaptörvénye módosításra kerül, a módosítás lehetőséget biztosít a Kormánynak, hogy ismeretlen repülő objektumok megjelenése esetén

határozatlan időre meghosszabbíthassa a vészhelyzeti kormányzást. A vészhelyzeti kormányzásnak pedig az a lényege, hogy a vészhelyzettel össze nem függő témákban is lehessen kézi vezérlést alkalmazni. Bár ezt nem mondta.

Valaki a kórházi ápolók bérhelyzetéről kérdezett, a miniszter erre közölte, hogy „nem akarok egy kérdést minősíteni és távol álljon tőlem, hogy egy kérdést demagógnak minősítsek, de...” és valahol ennél a pontnál csendesen álldogáló a kormányzóvivő hölgyike végleg elkalandozott gondolataiban. Eszébe jutott, hogy mennyire irigyli azokat az ellenzéki újságírókat, akik a bejáratnál kérdezték tőle, hogy miért nem jöhetnek be a Kormányinfóra. Szívesen cserélne velük, ugyan miről maradnak le! Arra gondolt mennyit dolgozott azért, hogy aztán ide kinevezzék, és most körülbelül annyi szerepe van itt, mint annak a nőnek, aki a Szerencsekerékben a betűket forgatja. Oldalra pillantott: mennyire szánalmas ez az ember, bár a sármos „vásárhelyi” oldalán állhatna itt!

A területfejlesztésért felelős miniszter, a „vásárhelyi” ebben a pillanatban a Kármel hegyiek volt kolostorában, a miniszterelnök dolgozószobájában ült egy fotelben, és gondterhelt arccal figyelte a miniszterelnököt. Az csendesen ült a székében, és valami volt a kezében, talán egy gyűrű. Kettejükön kívül a szobában volt még az országgyűlés elnöke is, aki egy díszesen megmunkált fokost tartott a kezében és azt forgatta elgondolkodva. „Ejj, de bevinném az országházba, miket osztanék ki ezzel a parizerzabálónak!” merengett el vágyakozva. Vele szemben ült az alkotmányjogász, az egykor brüsszeli ereszcساتornás akciójáról elhíresült huncut fiú, aki mostanában kicsit fogyott, emiatt sokat öregedett az arca. Láthatóan megtört volt, és egy tollal játszadozott. A volt

köztársasági elnöknek is itt kellett volna lennie, de az meg valahol horgászni volt, és még nem ért fel Pestre.

A „rezsibiztos” várták, üzentek neki, hogy azonnal jöjjön, de nem volt róla semmi hír. Ez felettébb szokatlan volt. Egy kopogást követően egy államtitkár lépett be a helységbe, falfehér arccal.

- Megtaláltuk... - mondta, de nem folytatta, hanem a kezében lévő tekintélyes méretű férfikabáttal a miniszterelnök tölgyfa íróasztalához lépett, azt az asztalon kigöngyöltette. Egy fél oldal szalonna volt abba belecsomagolva.

Az országgyűlés elnöke felállt, és elhűlve csak ennyit mondott:

- Úristen!

A brüsszeli huncut remegő szájjal nézte a szalonnát, a miniszterelnök is sötét tekintettel nézett az asztalra. A vásárhelyi értetlenkedve állt fel:

- Nem értem, mit jelent ez? Mi a baj?

- A kabát a „rezsibiztos” kabátja – válaszolt a miniszterelnök – az, hogy egy fél oldalnyi szalonna van belecsomagolva azt jelenti, hogy a kabát tulajdonosa még nem ette meg a tízórajját.

Az még mindig nem értette.

- Tarthatsz medvét, vagy más nagytestű vadállatot – kezdte a brüsszeli huncut –, veszélyes, de a gazdájára nem, ha egy dologra odafigyelsz: folyamatosan eteted. Sose hagyd, hogy éhezzen, mert kiszámíthatatlanná válik. Lehet, hogy már a csepei utcákon garázdálkodik!

A miniszterelnök közben egy fecnire felírta „vörös kód” és odaadta az államtitkár.

- Add ezt oda Jánosnak, majd a TEK tudja a dolgát! Előkerítik. – az bólintott és elhagyta a szobát.

- Üljetek le, van még húsz perc délig – mindenki elhelyezkedett, A vásárhelyi a homlokát simogatta oldalt, még a szalonnásztori járt a fejében „ezt nem hiszem el” gondolta, de a miniszterelnök folytatta – örülök, hogy mind itt vagytok, van, aki igazoltan van távol, még úton van. Azt üzente hoz majd egy harcsát. Amint tudjátok különleges időket élünk, gazdasági válság, háborúk, járványok, jelek az égen – itt elgondolkodott kicsit, de egyelőre nem akarta őket beavatni abba, milyen meggyőződésre jutott ez utóbbiakkal kapcsolatban – és most bekövetkezett az, amire igazán nem számítottunk: párttűtés.

Elhallgatott, és egyenesen vásárhelyi politikusra nézett. A többiek tudtak a szervezkedőről, de a miniszterelnök arra volt kíváncsi az hogyan reagál. Annak leesett az álla és bambán nézett rá. Meglepődése hitelesnek tűnt.

- Igen – folytatta a beszédet – elérkezett ez is, a sajátjaink szervezkednek ellenünk. Megmondom őszintén mindig arra számítottam, ha valaki megpórbálja, az te leszel – az még mindig megdöbbsent arccal nézett -, de nem, egészen máshonnan érkezett a dolog. Akitől nem vártam volna.

- A propagandaminiszter? – kérdezte az. Első megdöbbenése után gondolatai fénysebességgel kezdtek száguldani.

- Igen, mondta a miniszterelnök, de még csak nem is ő áll a szervezkedés középpontjában. Ő csak a végrehajtó.

Erre a többiek is megélnékültek, erről ők sem tudtak.

- A jelentések alapján egyértelműen látszik, hogy az köztársasági elnök asszony áll a háttérben.

Most mindenki megdöbbsent és pár másodperc csend lett.

- Azt a jó szegedi...- kezdte mondani az országgyűlés elnöke, és a kezébe csapott a fokos nyelével, de miniszterelnök leintette.

- Sajnos az összeütközés elkerülhetetlen, és sokan, nagyon sokan – megint egy pillanatra a vásárhelyire pillantott – tartanak a zendülőkkal. Kit pénzzel, kit hatalommal, kit zsarolással győznek meg, ahogy ezt jól megtanulták. Olyanok is melléjük állnak, akikről nem gondoltam volna, de nincs idő ezen siránkozni, azonnal lépni kell. Az ellenfélnél van a labda és több játékos van, de a stadiont mi építettük. Délre vagy ötven hűségese nemzeti nagytőkést rendeltem ide, a legnagyobbakat, tudni fogják mi a kötelességük.

Felállt, vissza igazgatta ingjét a nadrágjába, majd ismét leült és folytatta:

- Rendkívüli idők rendkívüli intézkedéseket igényelnek, és nem félünk megtenni, amit kell – láthatóan elemében volt, mint mindig, amikor válságot kezelhet – van akiről tudom, hogy ti mindig hűséges lesz hozzám, de – most megint a vásárhelyire nézett – szeretném tudni, hogy rólad hogyan gondolkodhatom.

Kényelmetlen csend támadt, fojtogató. Most hárman néztek a férfire, és némán figyelték. Nézték, és látták, mintha valami láng gyulladt volna annak szemében, mintha valami katartikus érzés kerítené hatalmába. Tűzben izzó tekintettel, kipirosodó

arccal nézte a miniszterelnököt és bólintott. Felállt a fotelból, és megszólalt:

- Veletek vagyok! A társatok, a testvéretek! Soha nem árullak el, vezérem! – lassan, színpadiasan megkerülte az asztalt, letérdelt, és megcsókolta az ülő miniszterelnök gyűrűjét.

Pár másodperc után felkelt, oldalra nézett és szembe találta magát az országgyűlés elnökének tekintetével, az a jobbát nyújtotta felé, kezét fogtak. Erősen, férfiasan. De a házelnök szemében könnyek csillogtak. Odafordult brüsszeli huncut felé, az is a kezét nyújtotta, de az meg is ölelte. Pár másodperc után megveregette a hátát jobbjával, és az elengedte. A volt köztársasági elnök sajnálhatta, hogy nem volt itt, akkor négyük között történt valami, amit szavakkal nehéz leírni. Úgy álltak ott, mint akiknek egybeforrott a szívük - talán ilyeneket írnának mások. Én azt hiszem úgy néztek ki, mint a gyerekek, akik együtt valami nagy hőstetre készülnek. Persze azok között is előfordul az áruló.

11 A Cseprő villa picéjében

A rózsadombi villában, mindjárt a lépcsősor utáni bejárati ajtón túl, közvetlen az ajtó mellett balra van egy kis, sötétbarnára festett faajtó, amelyet nyitva még Aranka néni, a takarító sem látott, pedig már vagy harminc éve végzi a munkát a házban. Néha megkérdezte, hogy nem kell-e ott is takarítani, mert nyári esők után kellemetlen pinceszag áradt fel, lehet gombásodik is, hipós vízzel kiválóan rendbe lehetne azt tenni. De Aranka nénit sosem engedte le Klarissza asszony, mondta, hogy ott csak régi kacatok vannak, már hányszor kérte a Francit, hogy dobják ki őket, de hát vannak még ott régi csillebérci úttörőtábori

dolgok, amiket Franci megszerzett. Magával az úttörőtáborral együtt persze. Ilyenkor Aranka szeme is könnyekkel telt meg, igen, az volt a szép idő még ott az úttörők között. Aranka a mai napig őrzi otthonában azt a Népszabadságból kivágott fotót, ahol őt is lehet látni a háttérben, amint kezében mosogatóronggyal meghatódott arccal figyel Kádár elvtársat, aki egy komoly, szemüveges úttörőfiúval sakkozik.

Tehát ezen barna faajtó előtt állt kedd este Franci és Klarissza ellenzéki pártjának országgyűlési képviselője, vizes esőkabátjáról csepegett a víz, Klarissza asszonya szólalt meg:

- Nem, most nem lehet a Francival beszélni, tudod, már ágyban van!

Valójában Franci nem az ágyban volt, hanem a padlástérben egy koporsóban feküdt, ahova gyakran visszavonult feltöltődni. Egy üveg bourbonnal.

A képviselő eléggé zavarban volt, mert Klarissza asszony valami hálóköntösfélében volt, ami elég sokat mutatott, és nem tudta, szabad-e így látnia. De az asszonyt láthatóan nem zavarta a dolog. A férfi folytatta:

- De, hogy akkor a holnapi árnyékkormány ülés után, akkor a Francinak is kellene valamit mondania erről a vírus dologról, ezt kérték a... tudod, megüzenték.

- Rendben, köszönöm, megmondom neki, most azonban szeretnék már lefeküdni, egész Európa terhe nyomja a vállaim.

- Persze, elnézést, csak gondoltam fontos, és nem is zavarnék, és elnézést, hogy... - majd vette kalapját és távozott.

Klarissza asszony, azonban nem lefeküdni indult, hanem miután bezárta a bejárati ajtót, a hálóköntöse zsebéből elővett egy régi kulcsot, kinyitotta a barnára festett faajtót, és belépett. Hallatszott, hogy maga után belőről elfordítja a kulcsot a zárban. Bezárta.

Szűk lépcsősor vezetett lefelé, fejmagasság felett piros fényű lámpák pislácoltak, épp csak annyira, hogy a keskeny folyosón az ember lássa hova lép. Legalább egy emeletnyit haladt lefelé, az alagsorban lehetett, de a terméskövekkel kirakott helységben nem voltak ablakok, csak pár fapad, egy ajtó és amellet egy fogas, amelyen már lógott néhány ruha. Klarissza levette a hálóköpenyét, alatta anyaszült meztelen volt, csak különös formájú ékszereket viselt: nyaklánc, egy hatalmas medállal, karperecek, gyűrűk. Hálóköntöse zsebéből kivett egy diadémot, és a fejére illesztette, közben valami varázsigeszerűt suttogott. Belépett a következő ajtón, a nagy pincehelységbe.

Ott alig volt világítás, nagyméretű gyertyák égtek a falak mentén, ezeken felül csak annyi fény volt, amit a helységben tartózkodó nők a kezükben tartott kisebb gyertyákkal keltettek. Klarisszán kívül négy nő volt még a helységben egy a földre vörös színnel rajzolt pentagramma négy csúcsánál térdeltek. Klarisszához hasonlóan ők is meztelenek voltak, csak különböző ékszereket viseltek. Testükre vérszínű festékekkel titokzatos jeleket rajzoltak. A pentagramma közepén egy vasból készült trón helyezkedett el, amiben kecskefejű, férfi felsőestű, és kecskelábakkal rendelkező alakot mintázó szörnyű szobor helyezkedett el. Az alak jobb kezét meghajlítva, mutató és középső ujját kiegyenesítve az ég felé tartotta, bal keze kinyújtva ugyanilyen módon a föld felé mutatott. Homlokán egy ötágú csillag volt látható.

Klarissza gyorsan térdet hajtott a szobornak, felvett a földről egy gyertyát, odalépett az egyik nőhöz és az ő gyertyájával meggyújtotta a sajátját, majd a többi nő mintájára a csillag eddig szabadon hagyott csúcsánál letérdelt a földre. Teljes volt a kör, kezdődhetett a rituálé. A hétközben országgyűlési képviselőként tengődő öt nő: Klarissza, Agnus, Eliseba, Andreina és Helga (ő új tag volt), halkán kántálni kezdtek valami istentelenséget, közben a rigmus ütemére jobbra-balra dülöngéltek kicsit. A kántálás egyre erősödött, és a helységet megtöltötte valami iszonyatos gomolygó köd, aminek látványa önmagában is örületbe kergetett volna, egy istenfélő lelket.

Körülbelül egy negyedórán át tartott a kántálás, majd elcsendesedtek, és pár percig néma csönd volt. Klarissza felkelt, odalépett a szoborhoz, megcsókolta lábait, majd valamit bekapcsolt, amitől a lény szemei világítani kezdtek, és a gomolygó ködben hologramszerűen különböző okkult jelek kezdtek megjelenni, ezzel együtt megszólalt egy hátborzongató hang:

- Látom mind egybegyűltetek, teljes a Kör! Legyetek üdvözölve!

Klarissza válaszolt:

- Igen urunk, összegyűltünk, hogy közöld velünk akaratod.

- Helyes. Tudnotok kell, hogy közel a nap és óra, amiről már annyiszor beszéltem szolgálaimnak korábban. Megjelentek a jelek az égen, és ti tudjátok mit jelentenek. Közel van az, akinek eljövételét sokan várják, és kiválasztotta már azt a férfit is, akit kijelölt, hogy az ő érkezését előkészítse. A számításaim szerint

az eljövétel különös módon nem a Közel-Keleten, hanem itt, a Kárpát-medence közepén fog beteljesedni.

- A Pilisben, a Föld szívcsakrájánál? – kérdezte Helga tudálékoskodva.

- Ez ki? – kérdezte a hang, kicsit kizökkenve mondanivalójából. Klarissza azonnal közbeszólt, és szikrázó szemmel nézett a volt műsorvezetőnőre:

- Bocsáss meg uram, Helga nővérünk még új a Körben, még nem tanulta meg az illetet. A szertartás után megvesszőzzük.

- Helyes – mondta a hang, majd kisvártatva hozzátette – ne kapcsoljátok ki majd a gépet, szeretném nézni.

- Természetesen – válaszolta Klarissza asszony. A hang folytatta:

- A ti feladatok tehát az eljövétel megakadályozása, amihez meg kell állítanotok a kiválasztott férfit. Ha őt megakadályozzátok abban, hogy az eljövételt előkészítse, akkor az eljövétel sem tud megvalósulni.

- Mennyi időnk van még erre, urunk? – kérdezte a nő.

- Számításaim szerint egy héten belül megérkezik Magyarországra az első jelenés, onnantól talán még egy hetetek van, míg az összes ideér, tehát igyekezzetek! – fejezte be mondanivalóját dörgő hangon az asszonyoknak 5AT4N, akinek efféle tevékenységéről bizony mit sem tudtak a Szikláshegység mélyén dolgozó kutatók és technikusok.

12 A bandériumok

A miniszterelnök által „nemzeti nagytőkésnek” nevezett vállalkozók meglehetősen vegyes képet mutattak, „nemzetiek” legfeljebb annyiban lehettek, mint amennyire egy dohánybolt az. Azon a bizonyos déli találkozón nemcsak a jellemzően kormányközelinek minősített, akár ilyen-olyan módon feltőkésített oligarchák vettek részt, hanem számos olyan „független”, vagy akár ellenzékiinek tartott nagyvállalkozó is, akik jelenlétén igencsak meglepődnének a politikai szekértáborokba tömörült biztos szavazók. Pedig a pénz az pénz, nem ismer ideológiát, az elit mégiscsak elsősorban a gazdagságot és a hatalmat szereti, a prolik meg hadd hergeljék egymást a Facebook-on.

A vállalkozókkal szemben, az asztalnál hárman ültek: a miniszterelnök, a parlament házelnöke, és sokak meglepetésére a brüsszeli ereszcsonna kalandor. Lejárt a büntetés, visszatérhet – gondolták többen.

A miniszterelnök üzenete egyszerű és drámai volt. Ellenzéki újságírók azon nyafognának, hogy újabb lépést tettünk vissza a középkorba, a legitimisták talán elégedetten hümmögnének, de a választópolgárok többségét különösebben nem izgatta fel.

A miniszterelnök nem *kért* semmit a megjelentektől, csak emlékeztette őket a rendkívüli gazdasági helyzetre, utalt fenyegető belpolitikai viharokra, az ország biztonságára, a migránsveszélyre, és hosszasan beszélt az intergalaktikus jellegű világválságról. Utalt arra, hogy a megjelentek mennyire hálásak lehetnek a kormány gazdaságpolitikájának, melynek eddig egytől-egyig haszonélvezői voltak, most azonban áldozatokat is kell hozniuk.

Közölte, hogy a mellette ülő alkotmányjogász által megfogalmazott új Alaptörvény cikkelyek felruhazzák a miniszterelnököt, hogy az általa kiválasztottaknak nemesi címet adományozzon, amivel hosszútávú előjogok és kötelezettségek is járnak. Az arra érdemesek – itt jelentőségteljesen nézett végig a meghívottakon - főnemesi címeket kapnak. A törvény lehetővé teszi majd a nemesi előnevek használatát, továbbá a nemesség természetesen öröklődik az egyenesági leszármazottakra. A nemesek hűséggel, erkölcsi és anyagi, és katonai szolgálattal, hadseregek felállításával tartoznak a miniszterelnöknek, cserébe továbbra is részesedhetnek az ország javaiból.

A megjelentek néma csöndben hallgatták: tudták, hogy egy nap kérni fognak tőlük valamit. Mármost eddig is kértek, de az csak a szokásos magyar tempó volt, függetlenül attól, hogy épp ki volt kormányon, de ez a hadseregesdi talán túl sok. Mennyibe fog ez kerülni – gondolták-, de másrészt mégis... „Minden kornak rendszere van”, és aki részt vesz a rendszerben az nyer.

Ők lesznek az arisztokrácia - gondolkodtak. Milyen lesz már az, amikor az aláírás úgy kezdődik, gróf... az asszony meg fog örülni a gyönyörűségtől... meg hát, te jó ég, ezzel aztán lehet szoknyákat gyűjteni, az ötven az új hús, nem? Most már hivatalosan is mi leszünk az elit. Talán még a külföldi hercegi családokba is be lehetne jutni. Egy svéd hercegnő, huhh... Aztán a vezér csak tartja a szavát, hálás lesz, meg fogja ez érni, jobban, mint eddig, aki kimarad az lemarad, ennyike! Ha most jól helyezkedünk, még az ükunokáink is áldani fogják a nevünk!

A Miniszterelnök folytatta: a nemesek által finanszírozott kvázi magánhaderő, amit „Nemzeti Területvédelmi Erők”-nek (NTE) neveztek el - így az Európai Unió sem igazán mondhat semmit - megszervezését azonnal el kell kezdeni, költségeik fejében készpénzből vagy sóból álló évi járadékot is kapnak. Illetve persze állami megrendeléseket. A miniszterelnök saját bandériumot tarthat fenn, de a történelmi egyházak is kötelesek méretüknek és jövedelmüknek megfelelő állományt fegyverben tartani. Az egyes futball szurkolói klubokhoz tartozó úgynevezett ultrák a magánhaderő speciális, gyors reagálású egységeihez kerülnek, ezek működését – ahogyan eddig is - a kormánypárt pártigazgatója felügyeli. Az országban működő élőerős biztonsági szolgálatoknak pedig javasolják, hogy vegyenek részt az NTE kialakításában, ha még szeretnének bármilyen komolyabb megbízást kapni az életben. A „Nemzeti Területvédelmi Erők”-be integrálják a jelenlegi közmunka program rendszert, a nemesek jogosultak az eddigi közmunkásokat saját gazdasági tevékenységük során szabadon használni, cserébe meghatározott százalékukat a fegyveres szolgálatra kell kötelezni. A törvényben foglalt földbirtok méret felett, a földtulajdonnak megfelelő arányban a nagybirtokosok kötelesek kiállítani a saját katonáikat és azokat a „Nemzeti Területvédelmi Erők” területi parancsnoksága alá delegálni. Az országos parancsnokság közvetve a miniszterelnökhöz, közvetlenül pedig az országgyűlés házelnöke alá kerül.

A miniszterelnök beszéde végén először a gázszerelőből ország leggazdagabb emberévé vált vállalkozó állt fel, és tapsolni kezdett. Nem tudott ütemre tapsolni, ezért már az énekórán is kinevették annakidején. Látná most Erzsike néni, mire vitte! Gyorsan követte mindenki, felálltak, tapsoltak, néhányan azért

bizonytalanul néztek körbe, de a többség magabiztosan, megdicsőült arccal mosolyogva bólogatott.

A hír gyorsan elterjedt, noha a hivatalos bejelentés csak két nappal később történt meg a következő rendkívüli Kormányinfón.

Az ellenzék természetesen azonnal sivalkodni kezdett, de hát végül is ezért tartják őket. Kellenek, mert lábat törölni mégiscsak alkalmasak. Ráadásul minden megnyilatkozásuk kiválóan alkalmas arra, hogy legyen valakihez képest jobbnak lennie a kormánynak. A szocialisták elnöke például az „magánhadsereg” kapcsán jogállamiság leépítésének újabb mérföldkövéről beszélt, és a „fékek és ellensúlyok” rendszerének összeomlásáról. Megfigyelhetjük ugyanis, hogy a „fékek és ellensúlyok” rendszere pártállástól függetlenül mindig nagyon fontos a politikusoknak, de valahogyan csak akkor, amikor ellenzékben vannak.

Lássuk be, miniszterelnöki székre meg csak olyan ember pályázhat ebben az országban, akinek – ha betérne egy vidéki kocsmában – fizetnének egy-két italt. Fontos ennek az állításnak minden eleme, nem elég, ha csak innának vele egyet - bár az ellenzék ilyet sem nagyon tudott kiállítani -, olyan kell, akinek *fizetnének* is egyet. Abban már benne van a tisztelet. Amíg ilyen embert nem találnak, kár is kísérletezniük, bár az is igaz, hogy az ellenzékiségből is meg lehet élni, a rendszer róluk is gondoskodik. Ehhez elég, ha rendszeresen kicsit hisztériáznak és el kell viselni, mikor a kormányzópárt tetszőleges alacsony képességű tagja leiskolazza őket, nagyjából bármilyen témában. Ők tudták, amíg nem jelentenek valódi veszélyt, addig nem bántják őket. Igaz voltak néhányan,

akik tényleg változást szerettek volna, de képességek és források hiányában nem nagyon mentek semmire sem. Persze volt néhány szent őrült is, akik megszállott elhivatottsággal próbáltak változásokat elérni, de ezeket meg utálta mindenki, az ellenzék és a kormánypárt is. Azon kevesek, akik pedig tényleg szerettek volna egy jobb országot, és a képességeik meg voltak ahhoz, hogy ezt elérjék, azokat a rendszer ledarálta, és jó távolra űzte a pártpolitikától. Talán ennyi elég is volt erről, vagy még sok is.

13 Magyar égre magyar csillagot

Az első repülő csészealj az országhatárt déli irányból, valahol Tompa és Bácsalmás között repülte át. Elképesztő sebességgel haladt, nagyjából a Budapest – Kelebia vasútvonal felett - mintha csak az új kínai vasút érdekelné - percek alatt elérte a Kiskunsági Nemzeti Park területét, ott északkelet felé fordult, lelassított, és megállt valahol Izsák település közlében. A kecskeméti Szentgyörgyi Dezső Repülőbázison azonnal riasztották az ország légtérvédelméért felelős Gripeneket, két gép fel is szállt, és az érvényes NATO protokoll szerint biztonságos 30km-es sugarú körben néhány kört repültek a csészealj körül, jelentették pontos helyzetét, majd miután az nem mozdult sehova, az üzemanyagot meg itt sem mérik ingyen, visszatértek a légibázisra. A repülőtéren az ügyeletes szolgálatvezető azonnal tájékoztatta az európai főparancsnokságot, valamint a piros telefonon honvédelmi minisztériumot.

Lukács bácsi egész életében pásztor volt, „egy rég letűnt kor képviselője” így íránk, ha az író egy Starbucksban ücsörögne most és nem ismernék az Alföldet, és nem látnánk nap mint nap birkanyájákat. A pásztor most is kint volt a legelőn, vagy kétszáz juh volt előtte, mindegyiket ismerte, bármelyiket meg tudta volna különböztetni a többitől. Nagyon nem lepődött meg, mikor megjelent az égen a hatalmas korong, Lacika mesélt róluk, mikor a múltkor jöttek egy sérült állatért a terepjáróval, mutatott róluk képeket a telefonján, mindig azt nyomkodja. Meg aztán beszélt ezekről a *teknyőkaparó*, még a nagyapja idején, az első nagy háború előtt. Eddig minden úgy lett, ahogy az megjósolta. Hát eljött ez is. A pásztor kíváncsian figyelte a hatalmas, talán fél kilométer magasban lebegő csészealj, felállt a fa árnyéka alól, ahol eddig elmélkedett, előrelépett, majd megemelte a kalapját és mosolyogva meglengette vagy háromszor. A csészealj, amely egy sárga, talán derékmagasságig nőtt, majd kiégett kukoricás felett lebegett, picit előrebukott, majd visszaállt az eredeti helyzetébe, mintha csak visszabiccentett volna. Lukács bácsi elégedetten vette vissza a kalapját: „akármik is ezek, az illendőséget ismerik”, és visszaült az árnyékba, rendben van ez. Legalább egy kis árnyékot vetnek, vajon esőt nem tudnának-e csinálni, morfondírozott. Pumi jellegű kutyája nyelvét kilógatva feküdt mellette, felpillantott gazdájára, aztán tovább figyelte a legelésző juhokat. „Ez egy szép nap” – gondolhatta, ha egyáltalán a kutyák gondolnak efféle.

A békének azonban hamarosan vége szakadt. Először csak a környékbeliek jelentek meg autókkal, biciklikkel, hogy mobiltelefonjaikkal fotózzák, videózzák a jelenséget, majd egyre többen érkeztek, órákon belül bedugult az M5-ös és M6-

os autópálya, valamint az 52-es számú főút, amelyen keresztül leginkább elérhető volt a helyszín. A Rendőrség kezdetben a környékbeli települések polgárőreivel együtt igyekezett a helyszínt biztosítani, a televízióban felkérték a lakosságot, hogy mindenki őrizze meg a nyugalomát, ne induljanak a helyszínre, mert úgyszemint lehet megközelíteni, és nem is tanácsos. A maszk viselése pedig egyelőre nem kötelező. Hamarosan a csészealj 5 km-es körzetét művelési területté nyilvánították, honvédségi konvojok indultak a Kiskunsági Nemzeti Park felé, igaz az utakon veszteglő autók nem könnyítették meg a dolgukat.

Tény, hogy igen rövid idő alatt több tízezres tömeg alakult ki, és nem is igazán akartak elmenni. Sokan lesátoroztak, vagy egyszerűen csak az autójukban aludtak, a szántóföldek, legelők megteltek emberekkel és szeméttel. Élelmes helyiek földutakon, erdei csapásokon vezették a helyszínhez közel a fizető vendégeket, nemsokára kürtöskalács, lángos és sültkolbász is kapható volt az odavontatott büfékocsikból. Egy nagy sötétített üvegű kerekklámpás Mercedes is megjelent, mert Lali úgy gondolta, hogy Imola és Dzsennifer szolgáltatásaira is lesz fizetőképes igény, ez a terület úgyszemint még nincs felosztva.

Az első híresség, aki megjelent a helyszínen egy legendás miskolci rockzenekar frontembere volt. Egyszerűen leparkolt a földút közepén, kipattant fekete BMW-jéből, és ragyogó „Na ugye, megmondtam!” arccal indult el a repülő csészealj irányába, és integetni kezdett. Nem hittek neki, de igazá lett. Megint eljöttek érte.

Minden hivatalos kérés ellenére, hamarosan az összes valamirevaló celeb a Nemzeti Park területén volt, ontották az

Insta storykat, az igazán nem is számított, aki nem lótt magáról pár „ufós” képet.

A helyszínen nyilatkozott a fogyiguru is a Blikknek: „Ezek az ufók is biztosan irigykednek rám, amikor egy pohár vizskivel, meg szivarral a kezemben az asszony egy szál bugyiban rám mászik, pedig őket is le tudnám fogyasztani, a nagy jólétben biztos elhíztak, láttam egyszer egy ilyen robotos dokufilmben!” A Pixar WALL-E című mesefilmjére gondolhatott.

Az ország leggazdagabb emberei között nyilvántartott milliárdos is megjelent a helyszínen, és a TV2 kamerái előtt elmondta, hogy „látható, hogy a gravitáció igenis kikapcsolható és a csészealjok azzal az energiaccellával működnek, amelyekből nekem is van egy Székesfehérváron, és örök ingyen árammal fogjuk hamarosan az egész országot elárasztani.”

14 Ufótagadók vs. Gyíkemberesek

Az alföldi repülő csészealjfigyelő helyszínen kisebb botrányt okozott két Facebook csoport helyszínen megjelent képviselőinek az összecsapása.

Az egyik csoport, az úgynevezett „Ufótagadók”, eredetileg az 5G telekommunikációs rendszerek veszélyeire hívták fel a figyelmet, később virológiai szakértők lettek, de az ukrajnai háború kezdetétől fogva vírusszeptikusból gyorsan továbbképezték magukat világpolitikai, biztonsági és haditechnikai szakértővé. Ők lettek az „Ufótagadók”, most fő állításuk az volt, hogy a repülő csészealjok valójában nem léteznek, csak az amerikai titkosszolgálat különleges egységei – azok, akik a holdraszállásról szóló mozgókép hamisítványt is

leforgatták Stanley Kubrick filmrendezővel – filmipari trükkökkel vetítik őket az égre, a céljuk az amerikai imperializmus terjesztése, világhuralom, a népek szolgasorba taszítása, melynek fő eszköze a tömegek agymosása és mesterséges elbutítása.

Számos minden kétséget kizáró bizonyítékkal is rendelkeztek, ezek közül a legfontosabb egy a YouTube-on milliós nézettséggel bíró videó volt, amely egy amerikai filmrendező tanúságtételét tartalmazta. A filmben a férfi elmondta, hogy hogyan kereste meg az ő stúdiójukat kormányügynökök, akik velük akarták megrendeztetni a csészealjak eljövételét. Bemutatta azokat a számítógépes trükköket is, amelyek segítségével a képernyő bármelyik pontjára képesek ufót kirajzolni, még a Vatikán fölé is. A rendező legitimációként elmondta, hogy olyan filmeket rendezett, mint a „Titanic III. avagy a négyfejű cápa visszatér”, vagy a „Gigacápa vs. Amazon hercegnő vs. MechaKrokodil”, és a „Náciterminátorok Mexikóban” című film, amelyben két percre még Danny Trejo is feltűnik, de aztán gyorsan zombivá változik a náci vírus hatására.

Az „Ufótagadók” csoport képviselői „UFO = CIA” pólókban szórólapokat osztogattak az összegyűlt csészealj nézőknek, és ha valaki ellenvetést fogalmazott meg, akkor annak vállát átkarolva, kicsit lenéző mosollyal elmagyarázták neki, hogy hogyan is mennek itt a dolgok.

A csoport, akikkel összetűzésbe keveredtek a „Gyíkemberesek” néven váltak ismertekké. Ők már nagyon régen állították, hogy a Földön egy idegen civilizáció, a Gyíkemberek (eredetileg Reptiliánok) tevékenykednek, és világ vezetői mögött, egyfajta

árnyékhatalként, valójában ők irányítják például az Amerikai Egyesült Államokat is. Sajnos alakváltók, így elég nehezen felismerhetők, viszont képesek a telekinézisre és az elme manipulációkra. Az sem kizárt, hogy a dinoszauruszokkal is kapcsolatba hozhatók. Céljuk az amerikai imperializmus terjesztése, világuralom, a népek szolgáskorba taszítása, melynek fő eszköze a tömegek agymosása és mesterséges elbutítása. Barack Obama, volt amerikai elnök egyértelműen az ő emberük volt, egyik testőre konkrétan gyíkember volt – erről fényképes bizonyítékokkal is rendelkeztek-, de nem véletlen, hogy Donald Trump sem volt hajlandó nyilvánosságra hozni a Roswelli aktákat, Joe Bidentől pedig mit is várnánk. Tényleg elhisszük, hogy egy beszédképtelen maga alá vizező öregember irányítja a világ legerősebb nagyhatalmát? Ugyan!

Értelemszerűen az ő álláspontjuk az volt, hogy a repülő csészealjok, az „Ufótagadók” állításával ellentétben valódiak, a gyíkemberek ugyanis, szembesülve azzal, hogy titkos terveik lelepleződtek, felhagytak eddigi rejtőzködő politikájukkal, és nyíltan megkezdték a földlakók leigázását.

Az „ufótagadók” és a „gyíkemberesek” az online felületeken is gyakran egymásnak estek, különösen azért, mert bizonyos, konspirációs teóriák szempontjából kiemelt jelentőséggel bíró dolgot mindketten szeretnék volna kisajátítani. Itt van például az ECHELON rendszer, amely 1970-es évek óta működik, a világ számos pontján, hatalmas méretű rádióantennákból áll, állítólag hidegháborús kémtechnológia, az biztos, hogy halandó ember a közelébe sem férkőzhet, ha mégis, akkor aztán ne csodálkozzon, ha rejtélyesen eltűnik, vagy tüdőgyulladást kap egy jéghideg géppisztolysorozattól. Nos az ECHELON rendszer az „Ufótagadók” szerint felelős a különböző

repülő csészealj észlelésekért, ugyanis a rendszer segítségével vetítik az égre holografikusan a csészealjakat. De nem kizárt az sem, hogy épp a titokzatos „proto-fluor-kripto-kevlár” technológia segítségével valahogy odaspriccelik őket a repülőgépekről, és a repülőgépeket irányítja az ECHELON rendszer. De a legvalószínűbb, hogy az ECHELON az 5G sugarak segítségével a tudatunkat manipulálja, és a csészealjak ott sincsenek, csak azt hisszük.

Másrészt, az ECHELON rendszer a „Gyíkemberesek” szektájának hitvallásában is fontos szerepet kapott, csakhogy épp ellenkezőleg, a rendszer segítségével kommunikálnak egymással a Reptiliánok földi csoportjai Hold sötét oldalán elhelyezett átjátszó rádióállomás felhasználásával az Alfa Centauri csillagkép környékén lévő központjukkal. A Hold földről nem látható oldalán lévő rádióantenna rendszert egyébként már az égi kísérőnket körbeprepülő amerikai űrhajósok is látták, ahogyan erről Buzz Aldrin, aki a második ember volt a Holdon be is számolt. Sajnos az eredeti interjúját a titkos hatalmak letiltották, de a YouTube-on megtekinthető annak szláv akcentussal életre keltett, úgynevezett hangalámondásos verziója.

A két csoport egy szokatlanul meleg szeptemberi délután futott össze Izsák határában, rövid szóváltást követően az indulatok gyorsan elharapóztak. Az egyik „Ufótagadó” felmászott egy gépkocsi tetejére, jobb kezével szeméit árnyékolva, látványosan körbe-körbe fordult és ismételte:

- Ufó? Én nem látom sehol! Hol van? Nincs sehol idióták!

Néhányan délkeleti irányba mutattak, hogy „Ott van te barom!”, és sörösdobozokat dobtak felé. A hatalmas csészealj

némán lebegett, a naplemente fényei csillogtak hatalmas fémhasán.

- Merre? Én nem látom! Ti is csak azért látjátok, mert az oltás során tudatmódosító csipet juttattak a szervezetetekbe, ami miatt ilyen hallucinációitok vannak! Covidióták!

Ekkor dobta valaki fejbe egy félig kiürült műanyag kólásüveggel. Az „Ufótagadók” kivörösödött arccal a „Gyíkembereseknek” estek és nejlonszatyrokba csomagolt szendvicsekkel, övtáskákkal és összehajtogatott Hihetetlen Magazinokkal ütötték egymást.

A Rendőrségnek kellett közbe avatkoznia, aznap este az ügyeletes tiszt, miközben egy jeges borogatást nyomott a fejére – eltalálták ugyanis egy reptilán fejű harmincs centis műanyag fájdalmas szűzanya szoborral - szomorúan panaszkolta feleségének: „Három gépelt oldal jelentést kellett írnom néhány barom miatt, akik nem tudják, hogy a csészealjok mögött a zsidók állnak.”

15 A köztársasági elnök

A köztársasági elnök asszony egy lesötétített üvegű Volkswagen Multivan kisbusz hátsó részében üldögélt, és a mobiltelefonján női ruhákat nézegetett. Vele szemben helyezkedett el a propagandaminiszter, hevesen gesztikulálva telefonált, mellette pedig a „vásárhelyi”, láthatóan unatkozott. A sofőr az autón kívül, de ahhoz közel álldogált, azon gondolkodva, hogy jó lenne rágyújtani, de nem lehet. A protokoll is tiltja, és az elnökasszony sem szereti, mert kiöli az

ivarsejeteiket, vagy miket, és akkor nem szaporodik a magyar. Otthon sem szeretik a füstszagot, de elnézi az asszony, mert nekik lesz a legszebb házuk a faluban. Jól fizetik. Hétvégén hazamegy.

Az autó egy egyébként még építés alatt álló V. kerületi irodaház pinceszinti parkolójában állt. Az irodaház a propagandaminiszter és egy nagy „szocialista” vállalkozó közös biznisze volt, így megy ez ugyanis. A kisbuszon kívül még három fekete Audi parkolt ott a Köztársasági Elnöki Őrség flottájából, bennük marcona fiatal emberek. A propagandaminiszter javasolta ezt a helyet, imádta a konspirációt és a helyzet kezdett élessé válni. A férfi letette a telefont, a mellény zsebéből elővett egy alufóliás tekercset, amiről letekert egy darabot, és ügyes mozdulatokkal, precízen belesomagolta a telefonját. Majd az alufóliát a másik férfi felé nyújtotta:

- Kérlek te is tedd meg, óvintézkedés. Így nem lehet minket lehallgatni. Még a Pegazussal sem.

- Ne viccelj, ez azért már mégiscsak... - kezdte az, de látta, hogy a köztársasági elnök asszony is letette a telefonját és elkezdte bealufóliázni. Pedig épp egy ejtett vállú vörös ruhát nézegetett, ilyen nem vehetne fel hivatalos eseményre, de talán valami félhivatalosra... Annyira azért nem kihívó, és ő nem rázná benne a seggét, mint az a finn miniszterelnök lányka. Hanyatló Nyugat! A vásárhelyinek nem volt más választása, ő is szépen becsomagolta a telefonját. „Őrület” – gondolta.

A propagandaminiszter beszélni kezdett, láthatóan ki volt borulva:

- Gondolom hallottátok a híreket! A Vezér lekenyerezi a nagyvállalkozókat, magánhadsereget állít fel. Tud rólunk és felkészült a velünk való nyílt konfrontációra! Nincs már sok időnk, cselekedni kell! És ideette a fene ezt az ufót is! A legrosszabbkor!

Az asszony nyugodtan nézett rá, ezek az ostoba férfiak mit hisztiznek állandóan. Nem tudnak semmit sem higgadtan végig csinálni, mert állandóan a farokméregetéssel vannak elfoglalva, hogy melyiküké a nagyobb. Aztán ha valami nem úgy alakul ahogy eltervezték... De eljön nemsokára a nők ideje! Vagy legalább is az övé. Végre megszólalt:

- Semmilyen nyílt konfrontációra nem készül a főnök, nem tud semmit a szervezkedésről. Ez a nemesi bandérium egy régi terv, amiről már beszéltek nekem Tusványosföldön, mikor az ottaniakkal pálinkáztak. Csak most mindenki ezzel a csészealjjal meg ufóvírussal van elfoglalva, így meg lehet csinálni.

- Valamire készülnek ezzel a csészealjjal – mondta a „vásárhelyi”, ő láthatóan teljesen higgadt volt, „és milyen csinos” gondolta az asszony és egy pillanatra beszívta alsó ajkát.

A férfi elgondolkodva folytatta:

- Valamilyen össznépi rendezvényt vagy fesztivált szerveznek az Alföldre, hogy ott tartsanak erődemonstrációt. Lehet, hogy mégis csak nekünk szól ez.

- Csak meg akarják mutatni, hogy ott mekkora tömeget tudnak összerántani, nem úgy, mint azok a nyomorult hídfoglaló narkósok – vélekedett az elnökasszony.

- Igaziból felhasználhatnánk ezt a javunkra – szólalt meg kis gondolkodás után az –, ha már úgyis nagy tömeg lesz ott, kiváló alkalom lenne a hatalomátvétel bejelentésére, élőben, az egész ország előtt. Onnantól már nem lesz visszaút.

- Ez nagyon veszélyes, mi van, ha nem úgy sül el a dolog, ahogy szeretnénk? – nézett a propagandaminiszter, egyikükről a másikra.

Az elnök asszony gondolkodott, majd megszólalt:

- Nem. Nekem nagyon tetszik. Kész tények elé kell állítani őket. De a bejelentés előtt még meg kell valamit tennünk. Amivel sakkban tarthatjuk a királyt - szünetet tartott, a két férfi szeme rajta függött, és folytatta – a Gyűrűt akarom. Meg kell szereznünk a Gyűrűt.

A „vásárhelyi” meglepődött. A Gyűrűről nagyon kevesen tudnak, ő úgy tudta, eleve nők nem is szerezhetnek róla tudomást. A másik férfi zavartan nézett maga elé. Nagyjából tudta mi az, de nem nagyon hitt benne. A köztársasági elnök folytatta:

- A hatalomátvétel akkor lesz sikeres, ha megszerezzük a Gyűrűt. Ha az nálunk van, akkor nincs az a magánhadsereg, amely minket megállítson. A vezérnél van, a várban tartja. Meg kell szereznünk.

16 A hatalom gyűrűje

A Gyűrű, amelyről a köztársasági elnök asszony beszélt, története messze a Honfoglalás előtti időkre nyúlik vissza. A Képes Krónika beszámol arról, hogy Attila hun király Leó pápával való találkozásakor jobb kezének középső ujján egy

különleges vasgyűrűt viselt melyet állítólag a Pilis hegy belsejében kovácsoltak még a történelem előtti mitikus időkben. A Gyűrű hordozóját legyőzhetetlenné és a Kárpát-medence urává tette. Egyesek szerint a gyűrű különlegessége abban állt, hogy meteorvasól készült, de némelyek nem kevesebbet állítottak, minthogy a Gyűrű egyenesen az égből szállt alá, talán a Szíriuszról, vagy a Mennyekből. Ha ez a kettő nem ugyanaz. Annyi bizonyosra vehető, hogy Attila 453-ban, új házasságának nászéjszakáján fürdéshez készülődvén a Gyűrűt ujjáról levette, és még ezen az éjszakán meghalt. A Hun birodalom rövidesen széthullott, a Gyűrű eltűnt, vélhetően a kelet-európai pusztára visszavonuló hunok vihették magukkal, ám egykori nagykirályuk iránti tiszteletből viselni nem viselték. Ezt követően egy párszáz évig nem tudunk róla semmit.

Kézai Simon *Gesta Hunnorum et Hungarorum* (A hunok és a magyarok cselekedetei) egyik korai másolatában egyértelmű utalások találhatók arra, hogy a Hunor és Magor által üldözött Csodaszarvas agancsán egy gyűrű volt. A latin szöveg úgy fogalmaz, hogy a csodaszép szarvas agancsa „mely össze volt fonódva, és lebegett feje fölött, mint koszorú”. Egyes értelmezések szerint a *koszorú* (latinul *corona*) itt egyértelműen a Gyűrűre való hivatkozás. A monda szerint végül Nimród fiai ugyan a szarvast nem ejtik el, de új hazát lelnek a Kárpát-medencében. A monda nyilvánvalóan arra utal, hogy a Honfoglalás idejében a Gyűrű már a magyarok kezében volt, egyesek nem kevesebbet állítanak, minthogy a Honfoglalásban legfontosabb tényező az volt, hogy Gyűrű egyszerűen vissza akart ide térni. Tény, hogy a honfoglaló magyarok nem ütköztek különösebb ellenállásba, a Kárpát-medencében élő népek azonnal behódoltak, vagy szövetséget

kötöttek a magyarokkal, ami bizony jól mutatja a Gyűrű hatalmát.

895-ből a Bizánci Császár követének beszámolójából tudjuk, hogy Kurszán fejedelem egy vasból készült gyűrűt viselt. Kurszánt és kíséretét 904 nyarán IV. (Gyermek) Lajos keleti frank király emberei álnok módon orvul megtámadták és legyilkolták, de egy, a kíséretében tartózkodó gyermek magát halottnak tetteve megmenekült, és a Gyűrű így eljutott Árpád fejedelemhez. A 907-es Pozsonyi csatában a Gyűrű birtokában a magyar seregek megsemmisítő vereséget mértek a Keleti Frank Királyságra, mellyel végleg megerősödött a Magyar Nagyfejedelemség helyzete a Kárpát-medencében.

Árpád fejedelem egész életében viselte a Gyűrűt (jól látható például *Vinzenz Katzler: Árpád birtokba veszi a magyar földet*, XIX. századi litográfiáján is), majd azt utódaira bízta azt.

Géza fejedelem 997-es halálát megelőzően a Gyűrű feleségéhez, Sarolt fejedelemasszonyhoz került. A keleti népekre jellemző szeniorátus elve szerint Koppány vezér a Gyűrűt és vele a hatalmat magának akarta, felkelést szított, ám Sarolt fiának, Istvánnak adta a Gyűrűt, aki annak birtokában könnyedén legyőzte Koppány seregeit.

Ettől kezdve a Gyűrű az Árpád házi királyok birtokában volt, III. András, 1301-es halálát követően azonban nem tudunk sorsáról biztosan, valószínűleg esztergomi érsekség őrizhette, ugyanis Károly Róbert 1310-es (harmadszori) koronázásán Tamás, esztergomi érsek a király ujjára húzta azt. Többet nem is kellett koronázni.

Ezek után minden magyar király a Gyűrű birtokosa volt, egészen a XVI. századig, amikor is eltűnt a kutatók szeme elől. Voltak olyan elméletek, mely szerint Mátyás király fia, az elszegényedett II. Ulászló, a Gyűrűt egy szabadtéri konyhában sült malacra cserélte, mások szerint II. Lajos 1526-ban a mohácsi csata előtt valahol elhagyhatta, az bizonyos, hogy a korabeli leírások szerint a csatában már biztosan nem is viselte. Bárhogyan is történt, a következmények nyilvánvalók: a Gyűrű elvesztését követően megszűnt a központi irányítás, évtizedes beháború kezdődött, majd Buda 1541-es elestét követően az egykori Magyar Királyság három részre szakadt.

Hosszú évszázadok következtek, a Gyűrű csak várt valahol, talán a Csele patak mélyén, talán máshol, de eltűnésével olyasmik is elvesztek, miknek sosem lett volna szabad. A történetekből legenda lett, a legenda mítosszá vált. A magyarok megszokták, az idegen hatalmak elnyomását, sőt, megszerették azt. Megtanultak vele együtt élni, olyannyira, hogy ha nincs idegen erő, aki elnyomná, akkor a saját népéből választ magának egyet, pedig ezek még rosszabbak idegeneknél is.

Ám történt valami, amire a Gyűrű nem számított. Olyasvalaki lelte meg, kire a legkevésbé sem számított. Királyok és uralkodók után egy egyszerű bakonyi takácsstanonc találta meg, egy bizonyos Mihajlo Stančić, aki később Táncsics Mihály néven vált közismertté. Éveken át rejtegette a Gyűrűt, de annak birtokában takácsból nemsokára író és publicista lett, míg 1847-ben sajtóvétség és izgatás vádjával el nem ítélték. A Gyűrű azonban már dolgozott, nem maradhatott a hatalomtól távol, 1848 március 15-én a forradalmi ifjúság kiszabadította

Táncsicsot börtönéből, akitől végül Kossuth Lajoshoz került, aki a gyengélkedő Táncsicsnak gyomorkeserűt vitt.

A történetet már ismerjük, győz a forradalom, majd megtörténik a Habsburg ház trónfosztása, a szabadságharcban a honvédsereg sikerei pedig egyértelművé teszik a bécsi udvar számára, hogy külső segítséget kell kérnie. Ahogy azóta mindig is, ha az ország elnyomásáról van szó, a hatalom mindig biztos számíthat az oroszokra. Ahogy a miniszterelnök olyan pontosan megfogalmazta 2007-ben: „Lehet, hogy az olaj keletről jön, de a szabadság mindig nyugatról érkezik, a demokráciát pedig nem lehet felülről irányítani, hanem csak az emberek szívéből nőhet ki.”

De térjünk vissza 1849-hez és a Gyűríhez, amelynek története még kalandosabban alakult ezt követően. Kossuth 1849 júniusában felkérte Petőfi Sándort, a pesti nép mozgósítására, és – talán érezve a Gyűri hatalmát – azt odaadta a költőnek, mintegy talizmánként. Petőfi júliusban csatlakozott Bem József seregéhez, de 1849 július 31-én a tragikus Segesvári csatát követően Fehéregyháza térségében eltűnt, és vele együtt ismét eltűnt a Gyűri is. A szabadságharc elbukott, szörnyű megtorlás következett, az ország feletti hatalom pedig visszakerült a Habsburg házhoz.

Az osztrákokkal 1867-ben kiegyeztünk, hogy hűségünkkel bebiztosíthassuk azt, hogy az I. Világháborúban a vesztesek között a legnagyobb büntetést kaphassuk, és hogy aztán majd az elszakított országrészek miatti fájdalom megint olyan oldalra sodorjon minket, amelyiken Hitler adja a határrevíziót, hogy így aztán végül Sztálin ránk tehesse a kezét.

De mi lett a Gyűrűvel ezt követően? Nos, ez érdekes lesz, közel 150 évig ismét eltűnt, amíg 1989-ben egy magyar vállalkozó, bizonyos Morvai Ferenc expedíciót indított a Megamorv Petőfi Bizottság szervezésében, hogy Szibériában felkutassák Petőfi feltételezett sírját. Hogy lehet ez? Petőfi Sándor holttestét sosem találták meg, a hivatalos történelemtudomány álláspontja szerint elesett a Segesvári csatában és ott tömegsírba temették, de évszázados múltra tekint már vissza az a teória, hogy csak megsebesült, orosz hadifogságba esett, majd Szibériába hurcolták, és ott halt meg. Esetleg közben még családot is alapított ott. És még verseket is írt. Oroszul.

Az biztos, hogy Morvai Ferenc azt állítja, hogy Barguzin temetőjében megtalálták a költő földi maradványait, bár egyes vizsgálatok szerint a csontváz egy női csontváz, de tény, hogy egy kínai szakértők által elvégzett 2015-ben elvégzett DNS vizsgálat 99,9%-os egyezést mutatott ki Petőfi ma is élő rokonaival. Nos én nem tudom, de egy biztos: az expedíció talált egy sírt, abban a csontváz mellett találtak egy ósdi fémgyűrűt, amit 1989-ben Morvai hazahozott, és odaadta azt egy történész ismerősének, bizonyos Antall Józsefnek.

A folytatás nem meglepő: 1989-ben alig egyéves Magyar Demokrata Fórum tagságot követően őt választották meg a párt elnökévé, majd 1990-es választások után ő lett a harmadik magyar köztársaság első miniszterelnöke. A Gyűrű végre ismét elemében volt.

Sajnos azonban Antall József hamarosan megbetegedett, 1993-ban, súlyos rákbetegén magához hívatott fiatal liberális politikust, hogy a halálos ágyán a tudását, az ország vezetését,

és egy bizonyos vasból készült egyszerű gyűrűt ráhagyományozzon.

A Gyűrű elkerült az MDF vezetőjétől, a párt az 1994-es választásokon csúfos kudarcot vallott, és az istenadta nép visszahívta a hatalomba azokat, akiktől remélte, hogy a rászabadult demokrácia helyett visszahozza neki Kádár Jánost, a gondoskodó apát. Az apát, aki megvéd a hanyatló nyugattól, oroszbarát politikával biztosítja a békét, és a fűtött házakat, a veszélyes és bizonytalan szabadság helyett pedig kényelmesen berendezett munkatáborot biztosít számára. Aki ugyan, ha nagyon rossz vagyok képes lenne elverni, de inkább összekacsintva hagyja, hogy ügyeskedve megtaláljam a kis számításomat, megoldjam okosba. Meg lehet itt élni, csak tudni kell mikor kell befogni a szánkat.

Azonban arra, aki ezt a kort visszahozza még 2010-ig várniuk kellett, mert ekkor találta meg egy fiók alján a miniszterelnök a KISZ tagsági könyve mellett a rég elfeledett Gyűrűt, majd annak hordozójaként a fülkeforradalommal visszaadta a magyaroknak azt amire úgy vágytak.

Hát ezt a gyűrűt akarta most a köztársasági elnök asszony megszerezni.

17 A magyar ufó

A csészealj megjelenésével a közéletben megint tótágast állt minden. A nemzetközi trendek valahogy úgy alakultak, hogy a nyugati demokráciák vezetői inkább alapvetően inkább „csészealjpartiak” voltak, az ottani közvélemény többsége ugyanis ezt várta el, ez hozta a lájkokat és a szavazatokat. Nyitottnak kell lenni az új dolgokra, fel kell velük venni a

kapcsolatot, ez a progresszió, a jövő. Ennek megfelelően az „illiberális” irányvonalat képviselő pártok és kormányok inkább az ellenkező pozíciót vették fel, amolyan „csészealj skeptikus” vonalat képviseltek. Minek jöttek ezek ide, biztosan csak rosszat akarnak, a nyugat csak fajtalankodjon ezekkel az ufókkal, mi inkább a háborúra készülünk. Van a kultúrharcnak ez a két csomagja: az egyikben a liberalizmus, az LGBTQ mozgalom, a politikai korrektség, a feminizmus, drogliberalizáció, „migráns simogatás” van, míg a másik csomagban inkább a „illiberális” berendezkedés szeretete, despotikus kormányzás iránti rajongás, konzervatív férfi-nő szerep és szexuális orientáció, migráció és általában globalizáció elutasítása. Ezek a csomagok leegyszerűsítik a világot és önmagukat pusztán identitások alapján megérteni kívánó tömegek életét, ha feminista vagy, akkor biztosan politikailag korrekt is, valószínűleg szívesen elpattintasz egy marihuánás cigit, hisz az egész csomaggal azonosulnod kell, míg ha konzervatív vagy, akkor nyilvánvalóan meg kell vetned a melegeket – de minimum „csinálják otthon, de ne az Andrássy úton, mert egyébként nekem is vannak meleg ismerőseim, és azok nagyon rendes emberek, mert ezek között előfordul az is” –, ellenezned kell az abortuszt, gyűlölnöd a politikai korrektséget és tudod mit kell gondolnod „a fajok keveredéséről”. Ha esetleg mindkét csomagból összeválogatsz magadnak egy koherens világképet, akkor bizton számíthatsz rá, hogy mindkét oldal gyűlölni fog. Na ezekbe a csomagokba tagozódott be egyik oldalon a „csészealj pártiság”, másik oldalon a „csészealj skeptikusság”.

A fentieknek megfelelően, a nemzetközi irányvonalak szerint a magyar kormányzat és az eltartott média a „csészealj

szkeptikus” vonalat képviselte, míg az ellenzék az ellenkezőjét szajkózta. Amikor azonban az ország felett, az Alföld közepén megjelent a repülő csészealj sokan azonnal „magyar ufóról” kezdtek el beszélni. A helyzet ugyanis érdekes volt, megjelent itt egy ilyen nagy izé, különösebb gondot nem okozott, sőt az állami támogatásokkal újra és újra megmentett hazai szállodaláncok, de úgy általában a turizmus és a haldokló vendéglátás hirtelen fellendült, ugyanis a „magyar ufó” volt az egyedüli repülő csészealj egész Európában. Nem volt ilyenjük a se a „szőröstalpú” románoknak, se a tótoknak, se az ukránoknak, és hát a hanyatló Nyugat-Európa sem tudott egy kis repülő csészealjat sem felmutatni! Most legyen nagy a szájuk azoknak a brüsszeli hippokritáknak!

A kormányzat gyorsan felismerte a helyzetben rejlő lehetőségeket, az országnak most valami olyanja volt, ami senki másnak a környéken: sorra érkeztek a nyugati delegációk, akik hirtelen megfélemeztek a kormánnyal kapcsolatos eddigi problémáikról, nyájas szavakkal illették a kormányfőt, aki az Alföldön úgy mutatta be nekik a „magyar ufót”, körülbelül úgy, ahogy egykor egy kedélyes tanácselnök körbe vezethette az érdeklődő szovjet delegációt a sertéstelepen.

A kormány média is gyorsan színt váltott: a „magyar ufó” a nemzet különlegességének bizonyítéka lett, a kormányzati politika intergalaktikus elismerése.

A miniszterelnök azonban senkivel nem osztotta meg valódi gondolatait a repülő csészealjjal kapcsolatban, holott meggyőződése minden nappal egyre erősebbé vált: a csészealjak az eljövendő apokalipszist jelzik, sőt, angyalok, akik

összegyűjtik a szenteket a Föld különböző pontjairól, és igen, a Megváltó második eljövételéről van szó, az Ember Fia visszatér, hatalomban és dicsőségben. És úgy néz ki pont ide Magyarországra jön el, és ő lesz az, aki utat készít neki, ő lesz az, aki méltóképpen fogadja Őt. Erre választották ki, minden, ami eddig történt vele nem véletlenül történt, célja volt, erre készítették fel, ez a végső elhivatása. Nagyszabású rendezvényt kell az Alföldön tartani, oda összegyűjti híveit és alattvalóit, ott fogja fogadni az Ég küldöttjét, és mindenki számára egyértelmű lesz, hogy ki a kiválasztott, látni fogja ország-világ, látni fogja ez a nyomorult ellenzék, látni fogják ezek a párttűző lázadók, árulók, akik ellene támadnak, látni fogja Nyugat és Kelet, és sír majd a föld minden nemzetsége, hogy igen, neki volt igaza!

18 Az előkészületek

Azonnal létrehozták Magyar Nemzeti Sereglet Ünnepe Lebonyolításáért Felelős Operatív Törzset, melynek hivatalos célja, a Nemzeti Területvédelmi Erők felsorakoztatása, hivatalos eskütétele, főnemesi címek hivatalos adományozása, továbbá – a miniszterelnök instrukciója szerint – a teljes nemzeti politikai, kulturális és gazdasági elit összegyűjtése, erődemonstráció. Ez utóbbi persze az árulásra és puccsra készülő párttársaknak szólt, de erről mit sem tudtak azok a rendszert kiszolgáló csinovnyikok, akik túlteljesítési vágyban szenvedtek, és egyszerre akartak egy Augusztusi 20-i ünnepet, egy Tusványost, és egy nemzeti popfesztivált összehozni. Mást itt a nép meg nem ért, csak túlerőt. Szükség van rájuk, amikor tapsolni kell, vagy amikor egymás ellen lehet őket hergelni.

A szervezők egy része leköltözött Kecskemétre, mint a legközelebbi nagyvárosba, a többiek folyamatosan ingáztak

Budapest és a helyszín - Bács-Kiskun megye északnyugati része - között, a pusztában, a repülő csészealj közelében. Egy hatalmas színpadot ácsoltak, amelynek csodálatos színpadi háttérrel képzett a néhány kilométerre délre csendesen lebegő repülő csészealj. A belügyminiszter és a honvédelmi miniszter is igyekezett felhívni a miniszterelnök figyelmét arra, hogy azért ez az ufó biztonsági kockázatot jelenthet, és nem lehetne-e inkább valahol a Dunántúlon, vagy a főváros közelében megtartani a rendezvényt, de az - számukra ismeretlen okok miatt – hallani sem akart más helyszínről.

Ennyi idő alatt persze a nemesi bandériumok még nem tudtak felállni, ezért villámgyorsan sorozták be az ország nyomorúságosabb régióiból a közmunkásokat a Nemzeti Területvédelmi Erők soraiba. A legszegényebbeknek választásuk nem volt, vagy beállnak a seregbe, vagy közmunka *sem* lesz. További gondot jelentett, hogy az újabban filmproduceri babérokra törő egykori műsorvezető, a patrióta érzelmű főszervező – asztrológusa tanácsára – azt találta ki, hogy a leendő főnemesek, bandériumaik élén hagyományos nemesi viseletben, lovon ülve vonuljanak be. Ez az érintettek számára – nem a lovakra gondolunk – elég nagy riadalmat keltett, többen közülük javasolták, hogy inkább luxusterepjárókon vonulnának be, egyikük pedig javaslatot tett arra, hogy szíve szerint admirálisi egyenruhát öltene, és a seregeit egy tréleren vontatott jachton vezetné a gyülekező térre. De nem adtak lehetőséget az efféle egyéni akciókra. Mindennek tökéletesnek kell lennie.

Végül a nemzet lovasszínháza vállalata, hogy lovakat és gyors képzést biztosít a lovaglásban eddig nem jeleskedő nemzeti nagyvállalkozók számára, cserébe az ünnepségen előadhatnak

egy színdarabot. Ők egy vadonatúj „Pesti Srácok” előadást javasoltak, az 1956-os forradalom hőseinek emléket állító darabban a teljes történelmi hűséget visszatükröző módon a darab csúcspontján a Corvin közben egy lovasrohammal vernék vissza a pesti egyetemisták a szovjet csapatokat. Az ötletet elvetették, mert ebben az időben már kellemetlen lett volna a szovjetorosz katonák negatív színben való feltüntetése, ezért inkább – még mindig a történelmi hűség jegyében – egy a mohácsi csatát, mint a török és magyar nép vidám fesztiválját bemutató romantikus darabbal készültek.

A program azért alakult: mulatós zenei színpad, délután lovasszínház, ezt követően levetítik minden idők legnagyobb magyar filmjét Petőfiről, majd a nemzet énekesnője matyóhímezésben elénekli az Ave Mariát és egy Rihanna feldolgozást, majd hivatalos beszédek, nemesi címek kiosztása, eskütétel, 22 órától tűzijáték, utána Nemzet Kobzos(h)a koncert.

A napközbeni programok meglehetősen sokszínű képet mutattak a hazai nemzeti szakrális ezoterikus világról, meghirdetésre került ugyanis a „Magyar Néplélek Egybeolvasztása” melynek keretében ezer magyar asszony fog fehér ruhában táncolni és nemzeti imát mondani, de az érdeklődők előadásokat hallhattak neves őstörténet kutatóktól a például a magyar piramisokról (ezt egy egyszemélyben régész, matematikus és biológus gépészmérnök tartotta), egy feltaláló a pszé energiában rejlő energetikai lehetőségekről beszél (ez a Pilisben fakad, de az egész szent magyar anyaföldet áthatja), és a Szíruszi Fények Világegyházának vezetője is előadást tart a Misztikus Hatalomról És Tudásról Amelyre Mindenki képes címmel. Ezen

felül persze pusztai kocsikázás, ökörsütés, birkapörkölt, kézműves vásár, kürtőskalács, minden.

A Magyar Nemzeti Sereglet Ünnep Lebonyolításáért Felelős Operatív Törzsnek egyedül az időjárással lehetett gondja. Nem találtak embert, aki az Országos Meteorológiai Szolgálat részéről bármit mondani mert volna azzal kapcsolatban, hogy az ünnepen milyen idő várható.

19 A Várban

Klarissza asszonynak 5AT4N átküldte azokat a térképeket, amelyek szerint az előrejelzések alapján hamarosan az összes repülő csészealj belép az ország légterébe. A számítások elég egyértelműek voltak: a Magyar Nemzeti Sereglet Ünnep estéjén várhatóan tiszteletét teszi az összes csészealj, és összegyűlnek az Alföldön. Nyilvánvalóan erről tud a Kiválasztott is, ha őt sikerült megállítani, akkor az Eljövétel meghiúsul. A terv egyszerű volt, a bonyolult tervek ugyanis, mint tudjuk mindig kudarcot vallanak: a Kör öt boszorkánya az ünnepi felfordulás miatt felhígult fegyelmet kihasználva behatol a Kármel hegyiek kolostorába, mely a Budai Várban található, elrabolja a Kiválasztottat, majd George bácsi külön gépén elhurcolják Brüsszelbe, ahol egy pánszexuális vezetésű LMBTQ rohamcsapat titkos bázisán lévő transzvécébe zárják egy időre. Ebből majd tanul. Ha vége az ufójárásnak, majd elengedik. Addig tisztességgel etetik, itatják, még tévét is nézhet. A Kör tagjai tudták, hogy a miniszterelnöknek valamikor huszonegy óra magasságában kell megjelennie a Nemzeti Seregleten, de az is kiderült, hogy a TEK kommandósai este hétre Bécsből egy nagy adag tafelspitz-et hoznak, ami a miniszterelnök kedvenc étele, ez azt jelenti, hogy még a Várban

vacsorázik, csak ezt követően indul vidékre. Minden az időzítésen múlik, és a terv pontos végrehajtásán múlik!

A köztársasági elnök asszony vezette összeesküvők számára is kedvező alkalomnak tűnt a Magyar Nemzeti Sereglet Ünnepe. A pártütők egy kis csapata az ünnepi felfordulás miatt felhígult fegyelmet kihasználva behatol a Kármel hegyiek kolostorába, megszerzik a Hatalom Gyűrűjét, ezzel sakkban tartják a miniszterelnököt, aki ilyen módon nem tud leutazni az Alföldre, vagy ha le is utazik, a Gyűrű elvesztésével nyilvánvalóan elveszti mágikus hatalmát is. A Seregleten majd a miniszterelnök-helyettes és a köztársasági elnök asszony bejelenti a hatalom átvételét az összegyűlteknak és élő közvetítésben az egész országnak, világnak. Így nem lesz az a főnemes, aki bandériuma élén megakadályozhatná őket. Érdekből vagy számításból mellékes, ha melléjük állnak, a lényeg, hogy ők úgyis mindig a győztes választják. És a Gyűrű birtokában nem lehet kérdéses a győztes személye.

Az öt boszorkány fekete, testhez feszülő bőrruhát öltött, felszerelkeztek ördögi mérgekkel, kábító erejű főzetekkel, szerelmi bájitalokkal, taxival a Tárnok utcába vitették magukat, kiszálltak egy ott parkoló veterán Volvo Amazon mellett, és gyalog indultak dél felé, a Kármel hegyiek kolostora felé.

A Dísz teret elérve egy pillanatra megálltak, magukra fújták a szerelmi bájital főzetből készült kölnit, majd tovább indultak. A főzet hatékonyságán múlt a behatolási terv, és ha túl hamar használják, elillan az ereje. Vagy valamelyik angol turista esik áldozatul, és azt nehéz lesz lerázni. A bejáratnál azonnal megállította őket egy fiatal, jókötésű kommandós. Amúgy jószándékú szabolcsi gyerek volt, Fényeslitkéről. Sokat küzdött

azért, hogy idekerüljön. Ezek vagy beuccozott turisták vagy kivénhedt prostituáltak – futott végig az agyán.

- Jó estét kívánok! Hölgyeim, itt nem haladhatnak tovább, turisták számára lezárt terület.

Klarissza asszony szólalt meg:

- Ugyan már fiatalember, meghívásunk van ide, és nem szeretnénk elkésni! – és közelebb lépett a katonához. Már megint prostituáltak akarnak bejutni – gondolta, de hirtelen megérezte a szerelmi bájjal illatát, és annak ereje azonnal hatni kezdett. Már nem egy középkorú nőt látott maga előtt... De fura! Az előbb észre sem vette, ez a nő nem néz ki rosszul! Az kicsit lentebb húzta feszülő bőr felsőjén a cipzárt – ehh de meleg van -, és a katonának jókora belátást engedett feszülő dekoltázsára. Tehetséges az biztos, nem lehet olcsó nála egy óra. A férfi mellé szigorú arccal odalépett az őrzőn lévő társa is, de az is azonnal a bűvölet hatása alá került. Klarissza asszony folytatta bűvös beszédét:

- Uraim, minket már várnak minket bent, bár higgyék el, szívesebben töltenénk magukkal az időt...!

A katonák teljesen elbizonytalanodtak, az egyikük nehéz aggyal próbálta felidézni, hogy pontosan mi is szerepel a Szolgálati Szabályzat vonatkozó passzusaiban, de akkor a nő hirtelen megcsókolta, és egy másik nő is - aki ismerősnek tűnt a tévéből -, szintén ugyanígy tett a társával. A vörös rúzsba kevert kábító anyag azonnal hatni kezdett mindkettőjükre, megsédültek, megroggyant lábuk, és a földre estek. A nők átléptek rajtuk, behatoltak az épületbe, az egyikük – mielőtt becsukta maga mögött az ajtót – visszanézett: a két katona a földön ült és a

maga elé bambult üres szemmel. Egyik pislogott. Pár perc múlva magukhoz térnek, és nem emlékeznek majd semmire sem.

Az összeesküvők dolga – már ami a bejutást illeti - könnyebb volt. Eredetileg a külügyminiszterre akarták bízni az akció végrehajtását, de a propagandaminiszter ragaszkodott ahhoz, hogy ő is ott legyen. Ezek sosem tudtak megegyezni, és folyamatos volt a hatalmi harc. Persze, mert a főnök imádta egymás ellen túráztatni az embereit, azok meg mindig féltékenyen küzdöttek apu szeretetéért. Mindkettőjüknek állandó belépője az épületbe, a velük lévő két nagydarab, rosszcú férfin senki nem csodálkozott. Szoktak ezek idehozni mindenféle arabokat, kínaiakat is. Meg oroszokat. Mostanában főleg oroszokat. Ők déli irányból közelítették meg az objektumot, a Sándor palota felől. A négy férfi határozott léptekkel haladt át az őrposzt melletti bejáraton, és az északi összekötő folyosó felé indultak. Ez vezet a miniszterelnök irodájához.

- Hol tartja a Gyűrűt? – kérdezte sugdosva a propagandaminiszter. Nem egészen hitt ebben a dologban, de végül is mindegy, ha a miniszterelnök, vagy a köztársasági elnök asszony hisz benne, akkor végül is működik. Attól működik, hogy hisznek benne. Tehát, ha megszerzik, az csak segítség lehet. Színtiszta pragmatizmus ez, erre van szükség ebben az őrült világban – gondolta.

- Az irodájában, az asztal jobb oldali legfelsőbb fiókjában. Mindig kulcsra zárja, de ezért hoztuk magunkkal Szergejt is. Ő bármit vagy bárkit kinyit, ha szükség van rá.

A propagandaminiszter hátra sandított, melyik lehet a két követőjük közül Szergej. Az egyik, szenttelen makrélaszemekkel rápillantott és biccentett egyet. Arca kifejezéstelen maradt. Ő lehet az. Nem lenne jó olyan helyzetbe kerülni, hogy engem akarjon kinyitni, suhant át az agyán.

- Nem lehet, hogy magával vitte a Seregletre? Akkor hiába próbálkozunk! – faggatta tovább idegesen miniszter társát.

- Nem, egy ideje nem viszi magával, mert egyszer majdnem elhagyta. Emlékszel, amikor a lánya esküvőjén eltűnt telefonokat kergettek DNS mintákkal, amerikai szakértőkkel, meg a bicskei látó asszonnal? Na lófaszt keresték azok a mobiltelefont, a Gyűrű tűnt el. Nagy volt a riadalom! Aztán meglett, az egyik kutya nyelte le.

- És ki szedte ki belőle, Szergej? – kérdezte idegesen felvihogva a propagandaminiszter, de a külügyminiszter nem vette a poént, ki is derült miért:

- Nem, Igor volt az – és a másik kísérő felé mutatott -, szóval azóta inkább a Várban tartja, bezárja az irodába.

A miniszterelnök irodája egy folyosóról nyílt, melynek golyóálló üvegből készült ablakai csodás budai panorámára néztek. Az északi irányból lopakodó boszorkányok ezen folyosó irányából közelítették meg az irodát, egy pillanatra megálltak az ajtó előtt, majd Klarissza egy határozott mozdulattal lenyomta a kilincset és benyitott.

A két miniszter és kísérőjük a másik irányból, a rejtekajtón keresztül érkezett. Az irodában volt ugyanis három hatalmas könyvespolc, amelyből a középső egy titkos folyosóra nyílt,

vészhelyzet esetén erre menekítették volna ki a miniszterelnököt. A külügyminiszter tehát a folyosó végén meghúzott egy falba ágyazott kart, az ajtó kinyílt és beléptek a szobába.

20 Szemtől szemben

A két irányból egyszerre benyomuló csapat döbbsen nézett egymásra a félhomályos helységben. Erre egyikük sem számított. Egyik oldalon a lázadók, a másikon a pártütők. Mondhatnánk, az egyik oldalon a patriarchális elnyomás ellen küzdő nők, a másik oldalon az elnyomó fehér férfiak álltak, de hát ebben pont nem hitt egyikük sem, akkor mi meg miért vennénk be...

A külügyminiszter szólalt meg először:

- Klarissza! Hát ezt meg... - de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a boszorkányok támadásba lendültek. Helga az övéről lecsatolt egy kis zöld üvegcsét, melyben valami pokoli folyadék volt, a férfiak felé dobta a földre, a fiola összetört, és sárgászöld füst töltötte be a teret. A férfiak megtántorodtak, a propagandaminiszter a térdre esett. A két orosz a minisztereket határozottan félretolva előre lépett, az egyikük a vállán rögzített pisztolytáskából egy fegyvert vett elő a zakója alól. Agnus és Eliseba is előre lendült, és a testőröknek vetették magukat, közben ők is kis fiolákat nyitottak ki és magukra locsolták tartalmukat. Ettől hihetetlenül erősnek érezték magukat, pedig csak vécé illatostó illatú olcsó parfüm volt az üvegben, de a lényeg, hogy hatott. Az oroszok levegőért kapkodtak. Ha éltek már együtt nőekkel, és reggel óvatlanul beléptek a fürdőszobába sejthetik mire gondolok. Szergej, a

szeme elé kapta fegyvert tartó kezét, de ekkor az ötödik boszorka, Andreina rávetette magát és megpróbálta kicsavarni kezéből a fegyvert. Persze ez nem volt egyszerű, az FSZB-nél jó kiképzést kapott az orosz, és egyébként is alkarjában platina implantátum volt. Ezt Szíria után kapta. Átlagos ellenfeleket a boszorkák bűvös szereikkel könnyedén legyőztek volna, ám a rettenthetetlen orosz harcosok tüdőn át ható vegyi fegyverek elleni kiképzés birtokában hosszú percekre ki tudták kapcsolni a légzésüket. Karórájukon bekapcsolták az Enyernomoszt 2 típusú beépített atomeróműüket, és ellenállhatatlan erővel teperték le a földre a sivalkodó boszorkákat. Klarissza asszony a falhoz hátrált, de ugyanígy tett a két miniszter is, a külügyminiszter egy selyem zsebkendőt szorított orra elé. Az iroda közepén patthelyzet alakult ki: egy rettenetes emberhalomban a két orosz jobb- és balkarjával átfogott egy-egy vonagló boszorkányt, arra volt elég erejük, hogy azok ne tudjanak kiszabadulni, de ahhoz, hogy végleg hatástalanítsák őket, arra nem.

- Mi folyik itt? – kérdezte hirtelen egy nyugodt hang, a nagy tölgyfaíróasztal irányából. A hang hatására alábbhagyott a szoba közepén a birkózás, a két miniszter és a főboszorkány is abba az irányba fordult. Igaz, erről meg is feledkeztek, az egyik csapat a Gyűrűért jött, a másik pedig a miniszterelnökért. A hatalmas íróasztal közepén egy frissen feltálat emberes adag tafelspitz derengett, de egyébként a szoba azon része szinte teljesen sötétbe borult. A hang a hatalmas bőr miniszterelnöki forgószékből jött, amely az asztal felett magasodott.

A propagandaminiszter szólalt meg először:

- Főnök, ezek a baloldali patkányok betörték az épületbe, de mi azonnal közbeléptünk, és hatástalanítottuk őket!

- Micsoda? – kiáltott fel Klarissza asszony – Mintha nem tudnánk, hogy ti puccsra készültetek a miniszterelnök ellen, és azért vagytok itt, hogy végezzetek vele? Most meg ahhoz is gyávák vagytok, hogy ezt felvállaljátok. Férfiak...!

- Miféle puccs? Nincs itt semmiféle puccs! – kiáltott fel a külügyminiszter, de közben agya villámgyorsan azon járt, hogy most mit is kellene tenni. Ezek a ribancok a legrosszabbkor tűntek fel!

- Elég! – hangzott fel az íróasztal mögül. A szobában csönd lett. Az ott ülő férfi előrehajolt, és felkapcsolta az asztali lámpát. A minisztereknek és Klarissza asszonynak hirtelen elállt a lélegzete. A fotelben nem a miniszterelnök ült ugyanis. A férfi egyik kezében egy gyűrűt forgatott, másik kezét pedig a lábain hanyagul keresztbe fektetett különlegesen értékes vadászpuskán pihentette. A „vásárhelyi” volt az.

A propagandaminiszter szólalt meg először:

- Te szemét áruló, sosem bíztam benned, cserben hagyad az ügyünket!

A külügyminiszter úgy érezte elhagyja az erő a lábait. Ez elárulta őket, összejátszik a miniszterelnökkel, vagy a saját gesztenyéjét sütögette végig. Mi legyen most? Lepillantott a földön értetlenül pislógó oroszokra, akik még mindig erősen tartották a boszorkákat, pedig azok felhagytak azon szándékukkal, hogy kiszabaduljanak, és csodálkozva nézték a szobában zajló eseményeket. Az oroszok el tudnák kapni a rohadékot, de akkor el kell engedniük a nőket, abból meg

megint baj lehet. Egy kis időt kellene nyerni. Óvatosan megszólalt:

- Nem beszélhetnénk ezt meg értelmesen? Biztosan találhatunk valami mindenki számára elfogadható kompromisszumot!

- Az az idő már elmúlt. Míg ti itt bohóckodtok a főnök új szövetséget köt a néppel a Nemzeti Seregleten. Tőletek, pedig, mint rossz vértől, megszabadulunk – válaszolta az, majd Klarissza felé fordult és folytatta – titeket, „ellenzéket” talán meghagyunk továbbra is, hogy legyen kibe törölnünk a lábunkat, de azért ennek a szálnalmas akciótoknak meglesz a megtorlása.

Klarissza gyűlölködve nézte a férfit, kezével az övére függesztett kis fiolák között matatott, melyikben is van valami hatásos kis méreg, amivel hatástalaníthatná a férfit... De a „vásárhelyi” is észrevette óvatos mozdulatait, és ráfogta a duplacsövű vadászpuskát.

- Meg ne próbáld! – mondta még mindig nyugodt hangon.

- És akkor most mi lesz? – kérdezte a propagandaminiszter. Azért ez még nem lejátszott meccs – gondolta.

- Most? Most végetek! – válaszolta a „vásárhelyi”, majd megnyomott az asztal felé eső részén egy piros nyomógombot. A tölgyfa íróasztal első felén felhúzódott egy ajtó, és az ajtó mögül fenyegető, lassú lépésekkel egy négykézlábra ereszkedett hatalmas és rettenetes lény mászott elő. Gülüzemei sötéten izzottak. A szobában lévőkön páni félelem uralkodott el. A „rezsibiztos” volt az. Egy napja nem kapott enni.

21 Franci

Francit az otthonában érte a hír. Épp egy vizskisüveget szorongatott a kezében, és egy Facebook posztot pötyögött a notebookján. Ekkor hívták, és tájékoztatták, hogy szeretett feleségét fogságba ejtették és elhurcolták, és ha *azokon* múlik talán sosem láthatja többet. Megdöbben. Erről azért nem volt szó, ezzel átléptek egy határt.

Támolyogva felállt és azon gondolkodott most mit tegyen. Veszélyben van? Meneküljön? Talán az országból még ki tud jutni, ha időben kiér a repülőtérre. Persze már biztosan számítanak erre, lehet autóval kellene lelépni. De merre? És egyáltalán méltó lenne hozzá, hogy elmeneküljön? Istenem, Tony Blair vajon mit tenne a helyemben? De hisz ez az én országom is – gondolta – és ha ilyet tehetnek, akkor tényleg mindennek vége. Mi lesz a cégeivel? Mi lehet most Klarisszával?

Csak egyvalakihez fordulhat. Kezébe vette telefonját, megkereste a George nevet, és videohívást indított – hány óra lehet most az USA-ban? – gondolta közben.

Hirtelen megjelent a kijelzőn egy fáradt öregember arca, úgy tűnt valami kórházi ágyon ül.

- Frank, miért hívtál? – láthatóan jó időpontban hívta. Épp frissen feláldozott keresztény szűzlányok vérért kapta intravénásan, fiatalítás végett, közben egy titokzatos gépen a nemzetközi olajárat állította be egy kis potmétert csavargatva. Közben egy közép-afrikai ország gazdaságát döntötte be, de ezt csak a könnyed kikapcsolódás élményért.

- Rettenetes dolog történt! – kezdte izgatottan - Klarisszát elkapták a Várban, fogságba esett, elhurcolták, ki kell őt szabadítanunk! Valószínűleg én magam is veszélyben vagyok. És hát azt hiszem a haza is elbukott, hiszen pont azért ment oda képviselőtársainkkal, hogy végre átvehessük az ország irányítását! Mindennek vége. Segíts George bácsi!

Az elgondolkodott, és közben szokása szerint kampós orrát vakargatta májfoltos kezével. 5AT4N őt is tájékoztatta apokaliptikus terveiről, mindenképpen meg kell akadályozni az Eljövételt. Klarisszában bízott is, de ez a szerencsétlen Frank meg egyedül maradt. És őt meg nem lehet ezekbe a magasabb spirituális térben értelmezett tervekbe beavatni, arra nincs elég idő. Meg hát hülye is. De vele kell megoldania a dolgot.

- Frank, eljött a te időd. Tudom első gondolatod az, hogy Klarisszát megmentsd, most azonban ezt félre kell tenned, most ennél többről van szó. A hazáról! Most azt kell szem előtt tartanod! Meg kell akadályoznod, hogy a miniszterelnök bevégezze tervét! Már nincs sok időnk!

Franci habozott magában: „de hát *Klarissza*, oh! hát a *haza*! Itten Klarisszám, ottan a hazám. Egy mennykőcsapás ugyan letépheti rólam halandóságom köntösét: de jó híremet ki nem törölheti!” Ha most, ebben az órában a hazát választja, a magyarok örökre emlékezetükbe zárják! A diktatúra újabb szintre lépett, és ha elbukik, akkor a feleségével együtt a demokratikus, szabad, Európai Magyarország végleg elveszik! De nem, ezt nem fogja hagyni. „Most én jövök! A Hazánkért. Rendületlenül” – fogalmazta fejben automatikusan az újabb Facebook posztot.

- Megállítom őket és megmentem a hazát! De hogyan?

- Frank, csak egy esélyünk van. Használnod kell a Gépet. A pincétekben, a Baphomet szobor alatti kis fiókban van a kulcsa, egy nyuszifarok van a kulcstartóján.

Franci egy fél órán belül a Fiumei úti sírkertben volt, a Munkásmozgalmi Panteonnál. George bácsi utasításai alapján megállt a pilonok között, ott elővette a nyuszifarkkal élesített kulcstartót, amelyen egy kis számlappal ellátott távirányítószerűség volt. Beütötte a 666-os kódot, majd megnyomta a piros gombot.

A mélységben valami morajlani kezdett, a hely megremegett, kövek ropogtak, gyökerek szakadtak, és néhány bagoly rémülten rikoitozni kezdett. Egyszerre megmozdultak a fehér kövek, a tér szétnyílt és egy körülbelül hat méter széles, hatalmas akna tárult Franci szemei elé. A lábai reszkettek, arca kipirosodott, szemüvegét remegő kézzel vette le, hogy megtisztítsa. Ekkor az aknából vörös fények törtek elő, füst szállt fel, és valami iszonyatos gépek a mélyben csikorogva dolgozni kezdtek, és a mélységből elkezdtek kiemelni a Gépet, ahogy George bácsi hívta. A föld alatti bunker, melyet vagy hetven éve építettek - még Rákosi idejében -, kiadta magából a 5AT4N által tervezett, és Soros ördögi szolgálai által alkotott hatalmas szerkezetet. A bunker régi volt, a Gép azonban új.

A szerkezet vagy négy méter magas lehetett, hatalmas vasból készült robotra emlékeztetett, irdatlan vaslábakon állt, két karja puszta acél, kecske formájú feje pedig rettenetes volt. Vörös jelzőfények villogtak rajta, hátán ikerhajtóművekből füst szivárgott.

Franci megnyomta a távirányító zöld gombját, a Gép autóriasztóként kettőt csipantott, majd szétnyílt az eleje.

Valójában egy exoskeleton volt, egy pusztító erejű külső váz, amelybe kis létrán lehetett bejutni, majd abban helyet foglalva elülső ajtaja össze csukódott. Franci előtt megjelent egy irányító felület, és egy mély gépies hang szólalt meg:

- Üdvözöllek gazdám! Kérlek add meg az úticélt!

- Irány a Kiskunsági Nemzeti Park – adta ki a parancsot. Szigorúan, elszántan nézett ki a golyóálló üvegfelületen keresztül. A Gép teste megremegett, begyűjtötte hátsó hajtóműveit, és méltóságteljes lassúsággal felemelkedett az éjszakai pesti égbe.

Mindeközben, szép csendben lassan átlépték az országhatárt a spirális pályákon közlekedő repülő csészealjak, és elindultak az Alföld irányába. Lassan minden szereplő a helyére került.

22 Az Eljövétel

A köztársasági elnök asszony és a miniszterelnök-helyettes a Honvédség által kialakított leszálló terület szélén várakozott egy kisbuszban. A terület a színpadtól másfél kilométerre északra helyezkedett el, a célja a hazai és nemzetközi vendégek fogadása, szükség esetén evakuáció volt. Ugyanis a Honvédség vezetőiben még mindig komoly aggodalmat keltett a közelben lévő repülő csészealj jelenléte.

A „vásárhelyi” fél órája hívta őket, hogy náluk van a Gyűrű, és úton vannak helikopterrel a helyszínre. A miniszterelnök-helyettes láthatóan kicsit ideges volt, így az előre megírt beszéd hevenyészett vázlatát olvasgatta félhangosan a kezében lévő papírról.

- Hagyja már abba – szólta rá az elnök asszony -, ne idegeskedjen minden a tervek szerint halad. A társaink ideérnek a Gyűrűvel, felhúrom az ujjamra, majd a hivatalos program szerint felmegyünk a színpadra, majd az ünnepet megnyitó beszéd helyett bejelentjük a hatalomátvételt.

- Mármint az új Nemzeti Kereszténydemokrata Magyarország Hajnalát – motyogta a férfi. Nem szerette ezt a „hatalomátvétel” kifejezést, olyan szélsőbalosan hangzott. És amúgy is, nem forradalom ez, a miniszterelnöknek sem esik semmi bántódása, csak hát itt az ideje, hogy pihenjen kicsit, nyugtatta önmagát.

- Igen, azt – hagyta rá az asszony.

A színpad irányából folyamatos hangos zene szólta, de még Tóth Gabi sem tudta elnyomni az érkező helikopter zúgását.

- Itt vannak! – szólalt meg a miniszterelnök-helyettes, és kikászálódtak a kényelmes ülésekből.

A H145M helikopter észak-keleti irányból érkezett, gyorsan és pontosan szállt le. A köztársasági-elnök asszony és a miniszterelnök-helyettes gyors léptekkel, fejüket behúzva közelítették meg a gépet, egy pillanatra jobbra néztek, ahol a csendesen lebegő repülő csészealj fémteste tükrözta vissza a Sereglet fényeit. Szép volt.

A helikopter ajtaja kinyílt, de ahelyett, hogy kiszálltak volna belőle társaik, a „vásárhelyi” jelent meg az ajtóban és kezével integetett, hogy szálljanak be. „Minek?” futott át az elnök asszony fején a gondolat, de aztán eszébe jutott, hogy talán ott a lehallgatás veszélye nélkül tudnak beszélni. Felkapaszkodtak a gépre, de amit ott találtak, attól megfagyott ereikben a vér.

A külügyminiszter és a propagandaminiszter a székeikhez kötözve ültek ott, szájuk be volt kötve piros-fehér kockás kisvendéglői abrosszal. Velük szemben katonai egyenruhában fegyveres férfiak ültek, mindkettejük kezében automata lőfegyver. A „vásárhelyi” kedvesen elmosolyodott:

- Foglaljatok helyet, állva nem lehet utazni.

- Micsoda... - hebegte a miniszterelnök-helyettes.

- Elárultál minket! – kiáltotta a köztársasági elnök asszony, aki azonnal megértette mi történt – Elárultál minket, te rohadék!

- Ugyan, hagyjuk ezeket a trágár jelzőket, nem vagyunk mi tüntikéző gimis lányok – válaszolta még mindig mosolyogva a férfi, - csak semmi személyeskedés, ez csak politika. Mindent megkaptatok, de nektek ez sem volt elég. Rossz lóra tettetek. Ostoba hiba volt.

- Most, mmi... mi lesz velünk? – hebegett még mindig a miniszterelnök helyettes. De az elnök asszony közbevágot:

- Jogállamban élünk, nem lehet az ország vezetőit csak úgy letartóztatni, fegyverrel kényszeríteni! Ez egy demokratikus, szabad ország, az Európai Unió tagországa, nem Oroszország! A törvények minket védenek!

- Ó, nem kényszerítünk senkit semmire sem, hova gondolsz! Egy időre diplomáciai küldetésre mentek, aztán majd meglátjuk. Milyen érdekes, hogy pont Oroszországot említetted. Moszkvában már szeretettel várnak titeket. – Biccentett, megveregette a pilóta vállát, majd kiszállt a gépből.

A hivatalos ünnepet az országgyűlés elnöke nyitotta meg, rövid beszédben köszöntötte a tömeget, majd felkérte a miniszterelnököt, hogy mondja el ünnepi beszédét. A színpadon a szokásos sorfalban álltak az állampárt vezetői, igaz az utolsó pillanatban a társaság felét lecserélték fiatal káderekre. Az összeesküvők közül senki sem volt ott. Több tízezer ember gyűlt össze, a színpadtól messzebb állók a két oldalon elhelyezett hatalmas kivetítőkön követhették az eseményeket.

A miniszterelnök felállt a pódiumhoz és beszélni kezdett.

- Magyarok! – kezdte – Rendkívüli időket élünk, és rendkívüli kihívásokkal kell folyamatosan szembe néznünk! – kezdte. Az összegyűlt tömeg, a nemesi bandériumok katonái, és a televíziónézők országszerte áhítattal hallgatták.

- Folyamatosan hallanunk kell háborúkról és háborúk híreiről, nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen. Éhínségekről, vírusokról és földrengésekről hallunk nap mint nap. Mi ez, ha nem a sok nyomorúság kezdete? A keresztény értékrend soha nem látott támadás alatt áll, nyugaton sok hamis próféta támad, akik istentelen ideológiáikkal sokakat elhitetnek, látjuk, hogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet pedig sokakban meghidegül, testvér támad testvér ellen, és pártütők árulásaival is szembe kell néznünk.

Itt elhallgatott egy kis időre, akinek értenie kell, értse, aztán folytatta:

- De Magyarország kormánya jó kezekben van, és bármilyen rendkívüli viharos tengeren is hajózunk át, a hajót kézben tartjuk, és biztos kikötőbe vezetjük. A nyugat Titanicja

elbizakodott magabiztossággal halad a jéghegy felé, a biztos pusztulásba, de emlékezzünk meg arról, hogy hogy hívták azt a hajót, amely a Titanic mentőcsónakjaiban menekülőket felvette? – kis hatásszünet, majd folytatta – Kárpátia. Magyarok, honfitársaim, a Kárpát-medence az, ahova a hanyatló, süllyedő nyugat menekülő polgárai biztonságra lelhetnek.

Megint szünetet tartott, de ez most kicsit hosszabb lett a tervezettnél. Az égen ugyanis váratlanul újabb és újabb repülő csészealjok jelentek meg, és lassan körbevették azt amelyik eddig a közelben lebegett. Nem szálltak annyira alacsonyra, de jól láthatóan, apró kis fénylő korongokként, mint valami glória körbevették azt. Úgy tűnt a kormányfőt nem lepte meg a dolog, folytatta beszédét:

- Honfitársaim! Hosszú hetek óta az égen jelenéseket láthatunk, és ezek a jelenségek itt Magyarországon, a Kárpát-medence közepén gyűlnek most össze. Félnetek nem kell! Kiválasztott nemzet vagyunk, és az Ég küldöttei gyűlnek itt össze, hogy az új aranykorba átvezessenek minket. Nem rejtethetik el a hegyen épített város! Nemzetünk a világ világosságává válik! Ez az új Eljövétel! Itt és most történik!

A repülő csészealjok egyre erősebb fényt kezdtek el kibocsátani, és a nagy központi korong körül keringtek. Mindez a miniszterelnök háta mögött, mint valami különleges fénytechnika egy koncerten. A szervezők rettegve néztek szét, ha itt kitör a pánik, ezrek halhatnak meg, és tapossák agyon egymást. De semmi ilyen nem történt, a tömeg lenyűgözve, megrendült csodálattal figyelte az eseményeket. Ilyet még nem láttak. A kormányfő beszéde, és az égi fényjáték együtt

szinte hipnotikus erővel bírt. Sokan elővették a mobiltelefonjukat és videózni kezdték a jelenséget. A szerényebb képességűek a vaku kikapcsolása nélkül fotózni kezdtek, így a több tízezres tömeg, a színpadról nézve csodálatos, szikrázó látványt nyújtott.

A miniszterelnök is megrendült, már épp az jutott az eszébe, hogy felkéri a nemzet népviseletbe öltöztetett csalogányát, hogy énekeljen el valamit, ám ekkor északi irányból egy egyre erősödő hang, mint valami rakétahajtómű hallatszott, és az égen új fények gyúltak. Egy repülő tárgy közeledett, de nem egy csészealj. A Honvédség érzékelve a fenyegetést, még Lajosmizse magasságában több föld-levegő rakétát indított az objektum ellen, mindhiába. Meg sem kottyant az neki. Biztonsági erőtér vette körül, az védte. A küzdőtér végén, a színpaddal szemben szétrebbent a tömeg, és lassan, méltóságteljesen leereszkedett egy hatalmas, ijesztő robotszerű lény.

Megérkezett Franci.

23 A küzdelem

A kecskefejű vasszerkezet vörös fényeket árasztott magából, és a hajtóműveiből még szivárgó füst csak még rémisztőbbnek láttatta. A Gép belsejében Franci megszólalt, és hangja az exoskeleton külsejére szerelt megafonokból dörgő mélységgel tört fel:

- Elég volt ebből a szemfényvesztésből! Tisztelt hölgyeim és uraim, ezennel vége a népnyzó, álnok, hazug, és bectelen kormányzásnak! Elég volt! Ennek most véget vetünk! Most mi jövünk!

A szerkezet elindult a színpad felé, a tömeg ijedten vált ketté, a döngő léptek vészjóslóan remegtették meg a földet. Ismét Franci hangja szólalt meg a Gép belsejéből, most kicsit kevésbé döngött:

- Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kérem álljanak kicsit félre, hogy átvehessem a hatalmat!

A színpadot azonnal körbevették a terrorelhárítás emberei, és el akarták vonszolni a miniszterelnököt a színpadról, de nem engedte, és a megparancsolta, hogy maradjanak tőle távol, és inkább a tömeget vezessék el a színpad környékéről. Zsebéből előhúzta a Hatalom Gyűrűjét, és felhúzta ujjára. Ő nem az az ember, aki meghátrálna, és bátran lesétált a színpad elé, ahonnan folyamatosan szorították ki az embereket, így egy viszonylag nagy szabad tér alakult ki. Nem félt.

Franci erre a szabad területre lépdelt be az exoskeletonnal, és most ott álltak egymással szemben, a nagy Gép, és a kis köpcös. A szerkezet eleje szétnyílt, és Franci, kicsit a hátát fájlalva – a kényelmes utazás nem volt kiemelt szempont a tervezésénél – lekászálódott róla. A biztonsági erők azonnal elindultak volna, de a Gép biztonsági erőtere – egy pirosas színben derengő kupola – körbevette őket egy tízméteres körzetben, így senki sem tudott a közelükbe jutni.

A kormányfő és Franci ott álltak egymással szemben. Kínos csend támadt. Végül Franci szólalt meg, végül is ő kezdte ezt az egészet.

- Hát itt vagy!

- Hát itt. – mondta csendesén a miniszterelnök.

Valahogy így szemtől-szemben olyan más volt a dolog, de Francinak eszébe jutott a felesége.

- Becstelen módon fogságba ejtettétek a feleségem, Klarisszát. Követelem, hogy engedjétek szabadon. De ha csak egy hajszála is meggörbült, én nem állok jól magamért!

- A kedves feleséged, és néhány képviselőtársa illegálisan betört az irodámba, a rendőrség kénytelen volt előállítani őket, de a mentelmi jog miatt már szerintem haza is engedték őket. Szerintem már otthon is lehet azóta, nem hívott?

Franci a zsebeit fogdosta - hova is tette megint azt a kurva telefont -, végül a jobb oldali nadrágzsebében megtalálta. Le volt némítva. Hat nem fogadott hívás, abból öt Klarissza, egy George bácsi. A kormányfő látta jól a kijelzőt, a George bácsinál hümmögött kicsit, sokat mondóan, de nem mondott semmit.

- Megengeded, csak egy perc? – kérdezte Franci, és a miniszterelnök biccentett.

Franci gyorsan tárcsázta Klarissza asszonyt, és röviden megbeszélték, hogy minden rendben, és igen, visz egy liter tejet, a sarki éjjel-nappaliból.

A miniszterelnök türelmesen várt. A tömeg figyelt. Senki nem vette még észre, hogy a nagy repülő csészealj lassú mozgással elindult feléjük.

Franci jól láthatóan megnyugodott, de azért még nem végzett.

- Volna azonban itt még valami: az ország sorsa. Át kell adnod a hatalmat, különben... különben... - már valahogy nem volt olyan magabiztos – ezzel a Géppel darabokra zúzunk mindent.

- Négyévente vannak választások, te meg ha jól emlékszem demokrata vagy, mit akarsz ezzel az ördögi szerkezettel? – kérdezte a miniszterelnök, és folytatta – van pártod, ott vagy a parlamentben, lassan csak te maradsz ellenzéknek, most már csak a választást kell megnyerned, és ti jöttök.

Az ellenzéki pártvezér kicsit összezavarodott, mert ugye ez nem demokrácia, ez maffiaállam, de másrészt tényleg, tagadhatatlan az is, amit a miniszterelnök mond. Az folytatta:

- Franci ilyen az, amikor az ellenállhatatlan erő a mozdíthatatlan sziklával találkozik, itt vagyunk mi ketten, mi együtt vigyázzuk az ország békéjét. Amíg mi ketten vagyunk itt, addig senki nem veszélyeztetheti hatalmunkat.

Hipnotikus erővel bírtak szavai, Franci biccentett, majd megkérdezte lehet-e ide taxit hívni, mert ez a Gép elég kényelmetlen, meg úgyis biztos hazatalál. A kormányfő felkínálta az egyik állami Skoda Superb-et, és kezét ráztak. A tömeg ujjongott és tapsolt, a repülő csészealj pedig a két férfi fölé ért.

Ekkor azonban egy sátáni hang szólalt meg a Gép belsejéből, 5AT4N volt az.

- Ezt nem hagyhatom! Frank te kiábrándító vagy, nem végeztél ősi ellenségünkkel, nem akadályozod meg az Eljövettet.

Az egyik hatalmas acélkar előre nyúlt és megragadta Francit majd hatalmas erővel félresöpörte, az a földre zuhant. A másik kar megragadta a miniszterelnököt és felemelte a földről vagy fél métert. A terrorelhárítók tüzet nyitottak a gépre, de a lövedékek az energiapajzs felületén izzó pontokként veszték a

semmibe. A gép ördögi haraggal szorongatta a kormányfőt és egyre csak dörögte:

- Végzek veled Kiválasztott! Végzek veled!

A közelben állók látták a férfi falfehér arcát, ahogy kétségbeesetten próbál menekülni, de nincs menekvés, ez a Gép, ez a Mechannon, szellem a gépben, ez maga a Sátán!

Ekkor egy roppant fénycsóva lobbant, egy mennyei kastély kapuja tárult, körötte láng gyúlt, és a repülő csészealj közepéből széles sugárban vakító fény ömlött alá, egyenesen a Gép irányába. A Gép megremegett, alkatrészei szikrázni kezdtek és azonnal elengedte az eddig szorongatott miniszterelnököt. Az a földre hullt, és térdelve, zihálva vette a levegőt. Szétnézett, pillantása a földön ülő Franci szemével találkozott, aki iszonyatos rémülettel figyelte az eseményeket.

A Gép a mennyei fényben lassan szikrázó darabjaira hullott, a fémdarabok nehéz csörömpöléssel hullottak a földre. A tömeg néma csendben állt. Szerte az országban mindenhol a televízióképernyők, tabletek, telefonok kijelzőit figyelte – döbbsent némaságban.

Franci lassan felállt, gépiesen leporolta a ruháját és imbolygó léptekkel odament a miniszterelnökhöz. Kinyújtotta jobbát, a férfi belemarkolt és belé kapaszkodva nehézkesen felkelt a földről. A tömeg ismét ujjongani kezdett és így - erőpajzs hiányában - elindult feléjük. Ebben a pillanatban változott meg a repülő csészealjból sugárzott fény, a vakító fehér fénybe vörös, zöld és kék árnyalatok jelentek meg, majd a két férfi, Franci és a kormányfő lassan felemelkedett a földről. A tömeg és a biztonsági erők közben már odaértek, ahol eddig álltak,

többen felugrottak utánuk, mintha el akarnák kapni a lábukat, de ez a különleges erő, ez a vonósugár csak kettejükre hatott, a többiek mind lent maradtak.

Méltóságteljes lassúsággal emelkedtek fel, csodálkozva tekintettek egymásra, le a tömegre majd fel a csészealjra, mígnem teljesen eltűntek a fényben. A repülő csészealj alsó fényzilipje bezárult a két férfi után. Elnyelte őket.

Pár másodpercig ismét csönd volt, aztán a repülő csészealj félelmetes sebességre kapcsol és eltűnt az éjszakában, majd gyors egymásutánban, az eddig az égen lebegő többi is követte a csillagos ég irányában. Elhagyták a Földet, kivétel nélkül mind. Fél órán belül a NASA különleges radarberendezései is elvesztették nyomukat, elmentek.

24 Epilógus

Tíz év telt el azóta. A repülő csészealjak nem tértek vissza, és sokan már nem is nagyon emlékeztek rájuk. Jöttek, itt voltak pár hétig, aztán eltűntek, de hisz annyi minden történt azelőtt, és azóta is.

Persze Magyarország legújabb kori történelme szempontjából jelentős változást hoztak, hisz a miniszterelnök és ellenfele elment, és azóta sem tudunk róluk semmit.

Minden történelmi kataklizmát mi szívunk meg a legjobban – vigasztaló lehet ebben hinni -, így az ufójárásnak is mi lettünk a legnagyobb vesztesei. Vagy nyertesei. Ebben erősen megosztott volt az ország közvéleménye: voltak, akik a miniszterelnököt elvesztét siratták, másoknak Franci hiányzott. Akiknek egyik sem, sőt tulajdonképpen úgy voltak vele, ha már

így alakult, talán itt lenne a lehetőség, hogy valami máshoz fogjon az ország, csatlódnuk kellett. Magyarország nem a vezetői miatt volt olyan, amilyen, hanem a vezetői voltak olyanok, mint az ország. Mondjuk, ha már az ország, talán érdemes pár szóban összefoglalni mi történt az ezt követő években, hol is tartunk most.

Az egykori ellenzék, amely mindig is szerette volna elkergetni a miniszterelnököt és bagázsát, és végre beülni a helyükre, a piramis tetejére, végül is megkapta amire vágyott. De nem pontosan úgy ahogy tervezték, ugyanis az általuk uralt terület, az úgynevezett Magyar Köztársaság, mára gyakorlatilag csak Budapestet, és az hozzá tartozó agglomeráció minimális részét jelentette. Koszos egy hely lett, amely gazdaságilag teljes mértékben függött az EU-s támogatásoktól, de tény, hogy kulturális szempontból még mindig virágzott, és őrzött valamit az európaiságból. Pezsgő és szabad kulturális élet jellemezte a várost, igazán nyugatos életformát lehetett itt élni, sőt, leginkább csak azt.

Az úgynevezett vigalmi negyed, már Pest teljes belvárosára kiterjedt. Az ingatlanok folyamatos romlása miatt ismét reneszánszukat élték a romkocsmák, amelyek környékén mindig végig hányhatta az utcákat a nyugateurópai ifjúság, olcsó magyar italok és még olcsóbb magyar lányok társaságában. Ez utóbbiakból egyre kevesebb volt, na nem azért, mert szakítva a hanyatló nyugat dekadens életmódjával apácának álltak, vagy ami még kívánatosabb lett volna: tizennyolc évesen már családanyákká lettek, hanem mert a fiatalok továbbra is tömegesen hagyták el az országot. Ebben közrejátszott az is, hogy a közoktatás felszámolásra került az országban, amely folyamatnak része volt az is, hogy a

pedagógusképzés gyakorlatilag megszűnt, már senki sem akart tanárnak menni. Ha figyelembe vesszük az országos szinten elharapózó tanár lincseléseket, ez nem olyan meglepő. Ezen tanárverések leghíresebbje az úgynevezett „Miskolci incidens”, amikor is ebben a megyei jogú városban a bércsökkentés ellen tüntető és sztrájkba lépő pedagógusok közül három magyartanárt a nyugdíjasok egy volt önkéntes rendőr által felheccelt csoportja bevásárlótáskákkal, járóbotokkal, és fagyott csirkefarhátokkal agyonvert.

Az ország fővároson kívüli része, amit még mindig Magyarországnak hívtak (köztársaság nélkül) gyakorlatilag tartományokra, amolyan kiskirályságokra szakadt. Az egykori nemesi bandériumokból, saját területet és érdekszférát védő hűbéri haderők lettek, amelyek a főnemesi rangban lévő tartományúr és az alatta lévő csatlósok (köznemesek, korábban alvállalkozóknak hívták őket) csapataiból álltak.

A vidék tehát tizenhárom kisebb-nagyobb területre oszlott, a legnagyobbak közé tartozott a nyugat-magyarországi tartomány, természetesen az egykori miniszterelnök szülőfalujával, mint központtal. Voltak nagyobb, több vármegyényi területek is, de voltak jóval kisebbek is, például a Budai I. kerület területén, a miniszterelnök veje által vezetett kis enklávé. Külön területe volt a kecskeméti székhelyű nemzeti bankelnök klánjának, a jászsági centrumú bankigazgató klánnak, és a számos egykori nagyvállalkozón túl külön tartománya volt a volt belügyminiszternek. Ugyanígy dél-alföldi régióban a „vásárhelyinek”, valamint keleten, az állandó belviszályokról elhíresült klánnak, melyet a volt külügyminiszter és a propagandaminiszter családja vezetett. Valódi határok ezek között azért nem voltak, inkább a nagyobb

utak mentén létesítettek ellenőrző pontokat, ahol az áthaladókat ellenőrizték, és időnként adófizetésre kötelezték. A lakosság ezt is hamar megszokta, mert bár fájtak ezek az adóforintok, de hát még mindig jobb így élni, mint sehogy sem. Sose volt jó, megszoktuk. A fiatalok többsége úgyis már elment az országból, akik meg maradtak, ha dolgozni akartak, tudtak az uradalmi vállalkozásokban, vagy a multiknál. Mert azok természetesen itt maradtak. Az egykori rendszer holdudvarában eltartott újságírók és trollok hol az egyik kiskirályhoz szegődtek el, hol a másikhoz, annak függvényében ki fizetett nekik többet, mert valamiből ugye meg kell élni.

Kezdetben gyakoriak voltak határvillongások, de aztán a „piac láthatatlan szabályzó keze”, mégiscsak laza együttműködésre készítette az egyes tartományok vezetőit, ha gondjuk volt egymással, többnyire az egykori Mi Kutyank Mozgalom radikálisabb tagságából alakult szabadcsapatokat bérelték fel egymás ellen, illetve ott lettek erre a focitornák.

Az egykori miniszterelnök biztosan büszkén nézte volna, hogy a hazai futball még mindig a szívügye az országnak. A magyar labdarúgó bajnokság első osztálya három fővárosi, és a tartományoknak megfelelő tizenhárom vidéki csapatból áll, a tartományurak egyfajta lovagi tornaként tekintenek a mérkőzésekre. Kiváló alkalmak a hengegésre és a gyűlölet energiáinak levezetésére.

Az Európai Uniónak igazán nem volt az ország szétesésével problémája. Kicsit ugyan hiányzott egy „latorállam” akire lehet mutogatni, hogy „mi bezzeg nem ilyenek vagyunk”, de erre azért lehet valakit találni. Brüsszelben hamar megmagyarázták, hogy a tartományi rendszer igaziból

megfelel a szubszidiaritás elvének, a döntéshozatalt a lehető legalacsonyabb szintre kell vinni, és amúgy meg úgyis csak baj volt a kakaskodó magyarokkal, jobb, egy ilyen konföderáció jellegű Magyarország. Kicsit átalakították a támogatási rendszert, pár évente félrenéztek, mikor az Európa Parlamenti választásokon többégében kistérségi mulatók zenészek és volt falusi polgármesterek indultak, mert a lényeggel nem volt baj: a német multik működése továbbra is zavartalanul folyt az országban, és a globális tőkebefektetések biztonságban voltak. Brüsszelt egyedül az zavarta, hogy a Budapest-Belgrád vasútvonal közvetlen térségében évek óta kínai csapatok állomásoznak, mivel ezeket a beruházásokat nem fizette ki az ország, ezért érvénybe léptek a vonatkozó szerződések titkos záradékai, és az egykori ország ezen területei, *de facto* a Kínai Népköztársasághoz kerültek. De hát végül is Pakson meg orosz csapatok biztosították az áramellátást, viszont amíg megfelelő mennyiségű szeszt és dollárt kapnak, nincs velük baj.

A miniszterelnök pedig tíz éve elment, és nem tért vissza. Egyesek úgy vélték a szíriuszi magyarok vitték el, mert nagy szarban vannak, és szükségük van egy válságkezelőre, hisz abban már galaxis szerte jó hírnévre tett szert. Mások arra gondoltak, hogy az „ufók” egyszerűen elvitték, mint Elvis Presley-t, hisz eleve nem is volt ember, hanem egy magasabb rendű civilizáció küldöttjeként élt itt. Voltak vélekedések, melyek szerint a miniszterelnök és Franci olyan volt, mint Jing és Jang, mint az Erő sötét és világos oldala, a mérleg két serpenyője, akik politikai léte egymástól függ, és egymás nélkül nem is elképzelhető, és most együtt teremtik meg az isteni egyensúlyt valamelyik másik planétán. Egyes keresztény színezetű szekták erősen hitték, hogy az Úr angyalai jöttek el a

miniszterelnökért és talán másokért is, hogy elragadják az övéiket a Vég elől. Francit meg csak véletlenül vitték magukkal, esetleg őt az örök tűzzel és kénkövel égő pokolba szállították.

Egy biztos: a miniszterelnök elment, elvitte magával a Hatalom Gyűrűjét, de neve nem merült feledésbe, emléke, sőt kultusza erősen él a magyarokban. Addig ment jól az ország, amíg ő volt a király. Amíg ő uralkodott addig volt a magyarnak büszke tartása, megbecsülése, nemzeti dohányboltja és Mága Zoltánja. Kormányzása alatt az ország soha nem látott fejlődésen ment keresztül. Aranykor volt, ami már sosem jön vissza. Bár... él a néphit is, mely szerint egyszer azért mégis visszatér majd az ég felhőin. Eljön hatalomban és dicsőségben. És véget vet az ország megosztottságának, egyesíti a nemzetet, olyan jólétet fog elhozni, amilyen talán még a Kádár János idejében sem volt. A magyar név megint szép lesz, és Vezér fog igazságban és békében uralkodni felettünk, sőt, az egész Föld felett. Örökkön örökké. Ámen.

A magam részéről nem tudom így lesz-e. Mindenesetre azóta is minden hétre jut egy világvége, és nem tudom így vajon észrevesszük-e majd az igazit, amikor az eljön? Mindegy is, az is lehet, hogy már megtörtént: a világvége már eljött, már átestünk a fekete lyuk esemény horizontján és a legtöbb, amit tehetünk, hogy visszavonulunk kertbe, a szent könyvek közé, és illatos pipafüstöt eregetünk a diófa árnyékában. Amíg lehet.

2022.08.18 (Mátranovák) – 2023.08.31 (Kecskemét)